

Petrol-İş grevleri başarıyla sonuçlandı Deri-İş 33 işyerinde greve çıktı

18 Mart 1987 günü başlayıp, Petrol-İş sendikasına bağlı 63 işyerinde toplam 9700 işçiyi kapsayan ve tam üç ay aralıksız süren son yılların en yaygın grevleri 19 Haziran günü sabaha karşı bağlanan toplu sözleşme müzakereleri ile başarıyla sonuçlandı.

Bu grev yalnız Petrol işçileri için değil, tüm işçi sınıfı için önemli bir deney oldu.

İşveren sendikasının ve polis grevi kırma taktiklerine olan KİPLAS'ı geriletmeyi başardılar.

Deri-İş Sendikası, Kazlıçeşme'deki 33 işyerinde grev başlattı. Greve karşılık işveren lokavt ilan etti. Bunun üzerine 3 bin işçi Kazlıçeşme'den Zeytinburnu'na yürüyüş yaptı. Sendika Başkanı Yener Kaya, 'lokavtın insanlık suçu olduğunu' söyledi.

karşı sendika ve işçiler direnişle karşı koydular. En gerici işveren sendikalarından biri

Toplu sözleşme müzakerelerinin başlangıcında Petrol-İş sendikası, işveren sendikası KİPLAS'ın son derece katı tutumu ile karşılaştı. KİPLAS en başta grup sözleşmesi dayatıyordu. Petrol-İş sendikası ise bu öneriyi reddederek her işyeri için tek tek görüşme yapılmasını istedi. KİPLAS'ın "ilke kararları" adı altında topladığı sözleşme önerileri onun ne yapmak istediğini açıkça ortaya koyuyordu. KİPLAS kendi taslağı dışında hiçbir öneriyi kabule yanaşmadı. Son derece ilginç olan KİPLAS'ın önerilerinden bazıları şunlardı:

12 Eylül tartışılmalı

6 Eylülde, 82 Anayasasının geçici 4. maddesi ile ilgili referandum yapılması kesinleşti. Şimdi, kamuoyunda siyaset yapma hakkının oylanamayacağı görüşü yaygınlaşırken, siyasi kararların kaldırılması ile ilgili referandum konusu da Evrenlerin, Özalların korkulu rüyası haline geldi. Rejim ve hükümet partisi ANAP hızlı bir "Hayır kampanyası" başlattı.

Evren, daha başta "12 Eylül tartışma konusu yapılmazsa ben de tartışmaya katılmam" mesajını yaydı. "12 Eylül'ü tartışma konusu yaptırmam, yoksa ortaya çıkar konuşuyorum" diyerek, "geri plana çekilen ordu" nun yeniden sahnenin önüne geçebileceği tehdidini savurdu. Özal ise televizyondan başlattığı 'Hayır kampanyası'nı, milletvekilleri aracılığıyla illere ve ilçelere yayma çabasında. Bu arada "Yasakların kalkmasına evet dersiniz, 12 Eylül öncesinin gelmesine evet dersiniz" fikri propaganda ediliyor. Böylece 12 Eylül ve rejim tartışma dışı bırakılmak, siyasi yasaklar ile demokrasi arasındaki bağın tartışılması engellenmek isteniyor.

Yığınların değişik kesimlerini etkileyici korkutmacalarla ortak bulandırılmaya başlandı bile. "Yine siyaset başladı, yasaklar kalkarsa ortaklık toz duman olur." demagogisi yaygınlaştırılıyor. Bir yandan da Özal, referandumu saptırma ve seviyesizleştirme yönünde çabalar yürütüyor. Siyaset istemediğini belirten Evren, Sivas konuşmasında, "yüksek tansiyon insana da millete de zararlı. Bunu aşağıya çekmek lazım. Benim tansiyonum düşüktür, milletin de düşük olsun istiyorum" diyor. Hatta, "yeni bir 12 Eylül olabilir" diyerek aba altından sopa gösterecek kadar ileriye gidiyor.

Referandum istense de istenmese de siyasi bir nitelik taşıyor. Evren ve Özal bir yandan "Hayır kampanyası" yürütürken ortaya "12 Eylül kalsın mı kalsın mı" tartışması gelmiştir. Bu nedenle, muhalefetin 12 Eylül'e bulaşmama 12 Eylül'ün kenarından geçerek bir kaç kişinin siyaset yapma hakkını rejimle uzlaşarak elde etme çabası yalnızca rejimin kazanç hanesine yazılacağı gibi, yasakların kalkmasının önünü de tıkayabilecektir.

Rejim referandum kararı alırken, zayıf noktasından da açık vermiştir. Şimdi onlar, referandum sürecinde 12 Eylül'ün tartışılmaması ve referandumda yasakların kalkmaması için büyük çaba gösteriyorlar. Rejimin tüm baskılarına, ortamın çeşitli şekillerde bulandırılmasına karşın, bu durum yeni olanaklar demektir. 12 Eylül'ün sayfaları açılmalı, herşey konuşulmalı, 12 Eylül tartışılmalıdır.

Yasakların kalkmasına evet derken, 12 Eylül'ü tartışmak. Toplumdaki tüm yasakların kaldırılmasının yolunu bugünden gösterilecek çabalar açacaktır. Barış ve demokrasi güçlerinin, çabalarını, kamuoyunu aydınlatmak, 12 Eylül'le açık açık hesaplaşmak yönünde birleştirmeleri gerekiyor.

SOL BİRLİK

NATO tatbikatı

T.Kürdistanı yeniden savaş planlarına sahne oluyor

NATO'nun "Aurora Express 1987" (Şafak Ekspresi) adlı tatbikatı, 5 Haziran tarihinden itibaren Türkiye Kürdistanı'nda Sovyetler Birliği sınırı yakınlarında başladı. 30 Hazirana kadar sürecektir olan tatbikata, 7 NATO ülkesinden (İngiltere, ABD, Belçika, Lüksemburg, İtalya ve F.Almanya) NATO Çevik Kuvvetleri'ne bağlı 5 bin asker, 1500 zırhlı araç ve 40 savaş uçağı katılıyor.

Tatbikatın amacının "Çevik Kuvvetler'in (özellikle de ev sahibi ülkenin) bir müdahale anındaki eksikliğini tespit etmek", "Çevik kuvvetlerin savaş anındaki tez elden konumlandırılmasının denenmesi", "NATO'nun Güney Kanada'nın savaş yerinde koruması" ve "Sovyetler Birliği'ne karşı nükleer olmayan caydırıcılık gösterisi" olarak açıklandı.

12 Eylül 1980'den beri Türkiye Kürdistanı'nda buna benzer başka NATO tatbikatları yapıldı: Mayıs-Haziran 1983'te "Adventur Express" tatbikatı sırasında Türk ordusu, Irak Kürdistanı'na saldırı düzenlemişti.

12 Eylül rejimi, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nı ABD emperyalistlerine, NATO'ya iyice bağladılar. Türkiye Kürdistanı'nda yeni üsler, silah

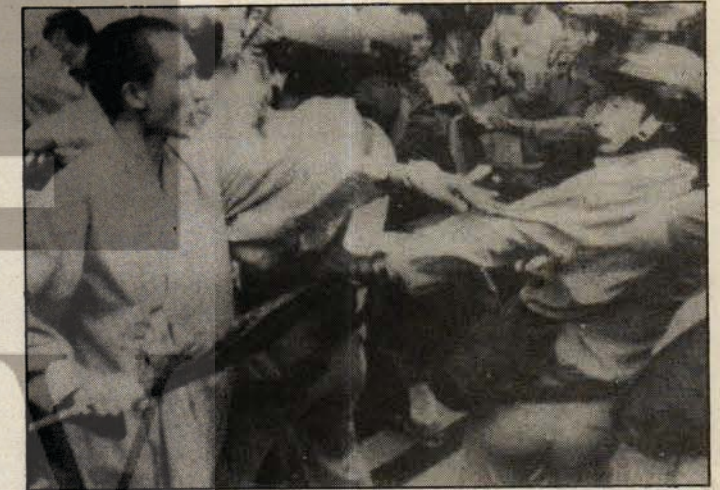
Devamı 7. sayfada

depoları NATO ve ABD'nin emrine sunuldu. Şöyle deniyor bir NATO belgesinde:

"NATO, ittifakı Türkiye'nin elinde bulunan bölgeyi dik; katle izliyor. Nedeni ise, bu bölgenin NATO'nun Güney Kanada'da hayati bir yerde bulunmasından kaynaklanıyor. Çevik Kuvvetler'in 'Allied Mobile Force' AMC, öylesine örgütlenildi ki, bir tehlike anında hemen seferber edilip saldırıya geçirilebilirsin." (NATO's Sixteen Nations Special Issue Sept. 86)

Diğer yandan 1981 yılında cunta tarafından hazırlanan bir raporda ise, "Türkiye artık bir kanat ülkesi değil, bir cephe ülkesidir. Bu nedenle bize silah yardımı artırılmalıdır" deniyordu. NATO başları ise sürekli olarak "Türkiye'nin Doğu'sunda savunma boşluğu var" diyerek, Çevik Kuvvetler'i buraya yerleştirmenin, yollarını arayıp durdular. Zaten rejimin başı faşist Ev-

Devamı 7. sayfada

G.Kore'de kitlesel gösteriler diktatör Hwan'ı zorluyor

Güney Kore'nin hemen hemen tüm kent ve kasabaları, Haziran ayı boyunca, ABD emperyalizminin has uşağı Chun Dou Hwan diktatörlüğüne karşı yüzbinlerce kişinin katıldığı gösterilere sahne oldu.

Yerli ve yabancı tekellerin yarattığı bunalımın yükünü, tamamen G.Kore emekçi halkının sırtına yıkılmaya çalışıldığı ve bunalımın had safhaya vardığı, buna karşılık emekçi halk kitlelerinin de öfkesinin kabardığı, bunun üzerine uygulamaya sokulan sıkıyönetime karşı 1980 yılının Mayıs ayında yüzbinlerce işçi, emekçi ve öğrencinin katıldığı gösteriler, askeri birliklerin saldırısına uğramış Kwangsu kentinde bine yakın insan öldürülmüştü. Bir süre sonra da, başını Chun Dou Hwan'ın çektiği generaller cuntası, iktidara el koymuştu.

Geçtiğimiz Nisan ayında yeniden baş gösteren olaylar, 1980 katliamının yıldönümünde 62 üniversiteden 25 binin üzerinde öğrencinin yanısıra onbinlerce insanın katılımıyla kitlesel gösteriler büyük bir hızla gelişti, ayrıca yoğunlaşan işçiler ve muhalefetin sertleşen tutumu üzerine diktatör Chun, Mayıs ayında hükümeti değiştirmek zorunda kalmıştı.

Ancak diktatör Chun'un demokratik hak ve özgürlükleri çiğnemeye devam etmesi, geniş emekçi halk kitlelerinin, öğrencilerin ve diktatörlük karşıtı burjuva muhalefet güçlerinin, diktatörlük anayasasının referandum yoluyla değiştirilip yeniden demokratik bir anayasasının hazırlanması talebini sürekli red etmesi ve bu yöndeki tartışmaları yasaklaması üzerine, kitlesel gösteriler daha da yükseldi. 200 bine yakın

Devamı 7. sayfada

Pınarcık Olayı: DEVLET TERÖRÜNE YENİ GEREKÇE

20 Haziran gecesi Mardin'in Ömerli ilçesine bağlı Pınarcık köyünde yaşanan kanlı olaylar uzun bir süre iç ve dış kamuoyunun gündeminde baş sırayı aldı. PKK'nın saldırısıyla çoğunluğu çocuk ve kadınlardan oluşan 30 kişi öldürülmüştü. Kürt halkını kırıp yok etmeyi, askeri yöntemlerle ezme-yi kafasına koyan Evren-Özal rejimi, kanlı olayı bahane ederek Türkiye Kürdistanı'nda süregiden askeri operasyonlarını arttırmaya, bölgeye genelkurmaydan, jandarmadan ve polis özel timlerinden oluşan yeni birlikler yollayarak —bir sınır ötesi operasyon seçeneği saklı olmak üzere— terör estirmeye başladı. Tekelci basın sözkonusu kampanyaya koro halinde katılırken, uluslararası kamuoyu da bu yönde şartlandırılmaya çalışıldı.

Yıllardan beri tüm ulusal-demokratik haklarına kavuşmak isteyen Kürt halkına

barbarca bir terörü layık gören rejim ve onun politikası, sorunu askeri yöntemlerle çözememenin çıkmazını, şimdi tüm toplumu terörize ederek, şovenizmi kışkırtarak çözüme çabasındadır. Bölgede kuşatma ve operasyonlar sürmekte, yıllardır silahlı askeri birlikler silahsız Kürt köylülerine karşı görülmemiş bir vahşet uygulamaktadır. Kendi topraklarında yaşayan Kürt halkı, düşman ilan ediliyor, operasyon adı altında bir soykırım savaş yürütülüyor, Evrenler-Özallar bu sorumluluktan yakalarını kurtaramazlar.

Rejimin yüzbinlerce Kürt köylüsünü kendi topraklarından göç adı altında zorla sürgün etme girişimleri sürmektedir. Diğer yandan, köy koruculuğu sistemiyle Kürt halkının içine tam bir dinamit yerleştirilmiştir. Ulusal baskı ve şovenizm "Hayır sen yoksun, geri kalacak-sın ve aşağılanmaya" (Devamı 7. sayfada)

DAXUYANIYA YEKİTİYA HÊZÊN ÇEP

Yekitiya Hêzên Çep ya Tirkîyê û Kurdîstana Tirkîyê li ser bûyêren mehên dawî, ku bi destê PKK pêk tîn, daxuyaniyek derxist. Daxuyani bî zîmanê Tirkî, di hêjmara berê da hat weşandin. Em, di vê hêjmarê da Ji Kurdiya wi diweşînin.

Çejna gelê Kurd Newroz ku, bûye nişana azadiyê, isal ji gelek bajarên Ewropa, bi beşdarbûna hezaran kes, hate pirozkirin. Rêxistinêk, bi navê PKK, wek salên buhuri êriş bir ser şevên Newroz, kesên Newroz da beşdarbûn tehdit kir, afîşê Newrozê çirand û bi vê awayi xwest ku pêşi li pirozkirina Newroz bigre. Çend numune ji êrişên ku bi destê PKK pêk hatin: Di 1 ê meha Adarê êriş li ser sêminara KKDK li bajarê Hannover kir; 7 ê meha Adarê êriş bir ser şeva Newroz li bajarê Munihe ku ji aliyê KOMKAR ve hatibû amade kirin. Disa di 13 ê meha adarê da buroya KOMKAR ya merkezi û komelên wi ên Munihe û Duisburg, di 14 ê meha Adarê da komela Nürnberg hatin şevitandin; di 14 ê meha Adarê da bi kêr û çek ve êrişê ser kesên ku dixwastin di Newroza Kawa da beşdar bibin, kirin. 15 ê meha Adarê li Hollanda, bajarê Deventer êriş birin ser Newroza Rîzgari û 6 kes birindar kirin; Ji ber vê êrişê çend hevalbendên PKK hatin girtin. Û kesek ji wan itraf kir ku, avukatê welatparêz Mahmut Bilgili bi destê van bi êşkence hatiye kuştin. 16 ê meha Adarê welatparêzeki Kurd li Yewnanîstanê di kampa Lavrion da ji aliyê êrişkeran bi şiklê xirab hate lêdan; 25 ê meha Adarê komela KOMKAR ya Hamburg hate şevitandin; 8 ê meha Nisanê bi çek ve êriş birin ser endamê Komita Birêvebirina Giştî ya KOMKAR,

Mehmet Elbistan. Di 12 ê meha Nisanê di di xwepêşandana Osternê li Danimarka, endamê KOMKARê bi kêr ve birindar kirin û 3 ê meha Gulanê da endamê Komita Birêvebirina Giştî ya KOMKAR û endamê PSKT Remezan Adiguzel li bajarê Hannoverê bi çek ve hat kuştin. Remezan Adiguzel, him pêş 12 lîonê, him ji paş 12 ê lîonê di bin tedayeki giran da, diji hêzên karbidest xebateke bê westan ajot, gelek caran êşkence dit; lê ew şoreşgerek nîmune bû û berxwedana xwe ve xawa gelên me parast.

Wek tê zanin berpirsiyarê van hemû bûyêran PKK ye. PKK, xêyni xwe, hemû rêxistinên çep û welatparêz wek "hevalbendên rejimê", "çeteyê mills", "şovin û paşverû" dihesibîne, kes û rêxistinên ku rexne li siyaseta wi dikin, wek "çaş", "ajan" û "provokator" nişan dide û dixwaze wan ji ortê rake.

Bûyêren ku di mehên dawî da li Ewropa bi destê PKK hatin kirin; bi çî navê dibe bila bibe, zirarê dihişîne tevgera rîzgariya gelê Kurd ya civaki û netewi, her usa piştigiriya ji bo gelê Kurd li Ewropa pêkhatiye, jar dixîne. Rê dide ku planên Evren-Ozal bi dewletên kevneperest a Ewropa ve bi cih bê. Disa bêşik zirarê dide yekitiya hêzên demokratîk ya Tirkîyê û Kurdîstana Tirkîyê û emrê rejima faşist, dirêj dike.

Bi şiklê teroristi ve, ne tenê kuştina kesên demokrat, her usa kuştina berpirsiyarên sermiyandaran ji, ji şoreşger û komunistan tişteki dur e. Vê yekê him raman him ji jiyana bêgotin tesdiq kiriyê. Kirinên PKK ji terore qat bi qat derbaz bûye. Bûyêren usa, wek tê zanin, zirareki mezîndidin xebata siyasî. Ji vê bêtrî, kê ji wan bûyêrên PKK feydê dibîne li ber çav e: Diktatoriya faşist van bûyêran dike sedem, evladê gelê me yê qehreman ku, bo armanca miroveti yê mezîndidin bê westan xebat dikin, wek

mêrkûj nişan dide. Van bûyêran dike sedemê zêdekirina zor û zulma xwe, li ser kesên demokrat û pêşverû. Rejima faşist van bûyêran dike sedem, zordariya xwe wek pêşgirtina terorizmê nişan bide, bi vê awayi xwe, di nav gelemperî da rusîpi derdixîne. Lê tê zanin hêzên rejima 12 lîonê gavên xurt avêtin. PKK bi bûyêren xwe ve, zirarê mezin dihişîne û xebatê. Disa paşverûyên Ewropa van bûyêrana bo xurtkirina dijminahiya biyanîyan, qutkirina mafên demokratîk, zêdekirina stembariya polêz û tenê hiştina hêzên pêşverû, di nav gel da wek sedem didin xebitandin.

Van bûyêren ku bi destê PKK tîn kirin, feydê xwe dihişîne dijminê gelê Kurd, lê çima PKK vê siyaseta xwe her berdewam dike? Ji bo çî di weşanê xwe da van bûyêran wek tişteki rast dinivise. Tevera çîna karkeran û rîzgariya netewi ya welatparêzan, bo armanek bi rumet e û tevgera siyasî ye. Ev tevgera siyasî bo dinyayek ji hemû zordestiyan dûr û bê kedxwari û destxistina hukim e. Ev armanca ne "bi çend qehreman ve" ne ji "kuştina çend ças û xain ve" dest nakeve.

Em, bi navê partiyên Yekitiya Hêzên Çep, cardin bangî hemû rêxistinên çep, demokrat, welatparêz û endam û sêmpatîzanê PKK yê dîlpaqîş dikin: Bi êrişkirina ser rêxistinên şoreşger û welatparêz, bi kuştina sosyalîstan ve, wek Remezan Adiguzel, xawa gelê me ra, xizmet ji doza mezîna ya Kurdîstanê ra nayê kirin. Pêwîste van bûyêran di nav gelemperê pêşverû da bîn zelalkirin û mehkum kirin, berpirsiyarên bîn tecrit kirin. Hevceye em firsend nedin ku, doza çîna karker û xebata rîzgariya gelê Kurd, êdi zirarê nebîne.

CİHAN ERDEM (PPKK)

HALKA VE DEVRİMCİ MÜCADELEYE KARŞI SORUMLULUK

Kürdistan halkının ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesi çok çetin koşullarla çevrili olduğu gibi, çok yönlü yeni komplolarla da karşı karşıyadır. Ancak Kürdistan halkı, haklı mücadelesini bu zorlu koşullar altında sürdürmek, engelleri aşmak ve zafere ulaşmak zorundadır. Zafere ulaşması için kendi örgütlü gücüne dayanıp güvenmesi yetmez. Uluslararası, en başta da Türkiye emekçi halkıyla ve onun örgütlü güçleriyle güçlü bir dayanışmayı da sağlamak zorundadır. Bu meşru mücadelemizde daha çok düşman değil -ne kadar az güvenilir olsa da- daha çok dost kazanmak zorundayız. Tersî yaklaşımlar temelinde politikalar üretmek, nesnel olarak zaferi engellemek demektir.

Bu anlamda Kürt ulusal sorununun Avrupa kamuoyuna duyurulması, Avrupa kamuoyunun yetersiz de olsa Kürdistan halkının ulusal demokratik mücadelesine sempatiyle yaklaşması ve bunun yansımaları olarak geçtiğimiz günlerde toplanan Avrupa Parlamentosunda TC'nin Kürt halkının varlığını resmen tanıması gerektiği yönünde olumlu bir kararın çıkması, elbette Kürdistanlı tüm yurtsever güçlerin, tek tek yurtsever aydınların uzun süredir sürdürdükleri çabaların bir sonucu ve başarısıdır. Kuşkusuz bunda, Türkiyeli devrimci yurtsever güçlerin, az da olsa gerçek demokratların payı da mevcuttur. Bunun yeterli olduğunu söylemek mümkün değil, öyleyse bu olumlu gelişmeyi derinleştirmek ve yükseltmek için daha çok çabaya ihtiyacımız var.

Ne var ki, bir yandan bu olumlu gelişmeler yaşanırken, öte yandan faşist diktatörlük ve bilumum militarist gerici çevreler, Kürt halkının ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesini karalamak, sağlanmaya çalışılan uluslararası dayanışmayı baltalamak ve bu haklı mücadeleyi terörist olarak göstermek için yoğun bir kampanya sürdürüyor. 12 Eylül rejimi, bu çabalarının yanısıra her türlü, komplo ve şantaj başvurmaktan da geri kalmıyor. Ulusal ve sosyalist kurtuluş mücadeleleri tarihi boyunca emperyalizm ve gerici burjuva güçler, bu haklı mücadeleleri teröristlikle suçlamaya çalışmışlardır. Günümüzde de bu paslı silaha sarıldıkları bilinen bir gerçektir. Ancak devrimci yurtsever güçlerin görevi, burjuvazinin propagandasına malzeme sağlamak değil, bu propagandayı boşa çıkarmaktır.

Ne yazık ki, Apocu hareketin sözüm ona devrimcilik yurtseverlik adına yarattığı eylemler, çocuk, kadın ve yaşlı demeden savunmasız insanları topluca öldürmesi, ayrıca kendi dışında tüm yurtsever örgütleri hain ilan edip, bin bir emekle yetişen devrimci yurtseverleri öldürmesi ve bunu da haklı bir mücadele yöntemi olarak benimseyip sürdürmesi. Evren-Özal çetesinin ve hempalarının, Kürt halkının haklı mücadelesini teröristlikle, hatta barbarlık ve canilikle suçlamasına malzeme sağlıyor. Karşı devrim güçlerinin propagandasına hizmet ediyor. Hiçbir gerekçe, savunmasız bebelerin topluca katledilmesini haklı kılamaz. Böyle bir örnek hiçbir haklı savaş tarihinde görülmez.

Yine devrimcilik adına Türkiye emekçi halkına ve onun yurtsever ilericilerine karşı geliştirilen düşmanca politikalar, Kürdistan halkı değil, bu halkın düşmanları başta da Evren-Özallar yararlanıyor.

Kürdistan halkının haklı mücadelesiyle uluslararası dayanışmayı geliştirmenin ve karşı yönde sürdürülen kampanyaları boşa çıkarmanın, Türkiye ve Kürdistan halklarının kurtuluş mücadelesini engellemek, gözden düşürmek için Evren-Özal çetesinin ve tüm gerici çevrelerin planlarını etkisizleştirmenin, halklarımız arasında körüklenen düşmanlığı engellemenin ve günümüzün ivedi çözüm isteyen sorunu faşist rejimi yıkma ve demokratik bir, iktidar kurma yönünde, halklarımızın ortak mücadelesini örne ve yükseltmenin yolu, önemli ölçüde yaratılan kaos ve provakasyon ortamını nötralize etmeye, yurtseverlik adına işlenen cinayetlere ve bunu yaratan mantığa karşı doğru, tutarlı ve kararlı bir mücadele vermektir. Günümüze dek yaşanan gelişmeler, sanırım bunu anlamamıza yeter.

nırım mümkün değildir.

Sorun, Sol Birlik içinde yer alan partilerin üye ve yandaşlarının Sol Birlik programını ve programına dayalı olarak geliştirmeye çalıştığı politikaları ne derece kayrayıp pratiğe yansıtığımız veya yansıtabildiğimiz sorundur. Bu alanda bazı eksikliklerin olduğu kanısındayım. Eğer yazılan politika Sol Birlik içinde yer alan partilerin kadroları tarafından eşit düzeyde anlaşılıp kavranılmıyorsa, pratikte nasıl ortak iş yapılacaktır?

Sol Birlik yetkili organlarının göçmenler içinde ve Avrupa'da faaliyetlerin ve çalışmaların ortak zemine dayalı yapılmasını sağlamak amacıyla net bir politika ortaya koymalarının zorunlu olduğu kanısındayım.

Şu koşullarda Avrupa'da her konuda ortak çalışmaya ve güvene dayalı mücadeleyi örgütleyemezsek, Türkiye ve T.Kürdistan'ının içinde bulunduğu günümüz koşullarında hiç başarılı olamayız.

Yaşasın demokrasi mücadelesine sol güçlerin birliği

İsvaç'ten Sol Birlik taraftarı İ.A.

OKURLARIMIZ YAZIYOR

Gelenek haline gelmiş olan Barış Maratonu

21 ile 23 Mayıs 1987 tarihleri arasında Yunanistan Uluslararası Barış ve Refah Komitesi tarafından düzenlenen Barış 10 Günlüğü başarıyla bitti.

Bu 10 gün içinde Yunanistan'ın birçok yerinde gösteri, miting, konser ve ABD üsleri

ile NATO'yu protesto eylemleri düzenlendi.

24.5.1987 tarihinde Yunanistan Kadınlar Örgütü (OGE) tarafından Atina'nın Eliniko semtinde bulunan ABD üslerinin önünde bir protesto mitingi düzenlendi.

31 Mayıs'ta Atina'nın Sindagma meydanında toplanmak şartıyla, yürüyüşlerden bir iki gün önce, 1963 yılında faşist hizip tarafından (Hizipe devlet tarafından destek verilmiş ve kimlik çıkarılmış) katledilen barış savaşçısı Grigoris Lambrakis'in köyünden başladı. Buradan Atina'ya kadar 210 km'lik yürüyüşe Lambrakis'in oğlu Yorgos Lambrakis, Barış Komitesi Başkan Yardımcısı ve birçok temsilci katılanlar arasındaydı.

Biz Sol Birlik (Yunanistan Koordinasyon Komitesi), YSK, KY, Dev Sol, Tekoşin ve

İşçi Gerçeği ile birlikte Atina'dan 42 km uzakta olan, Maraton denilen yerden yapılan yürüyüşe katıldık. Taşidiğimiz pankartlardan birinde: Yaşasın Barış ve Halkların Kardeşliği, diğlerinde ise Kürdistan'daki sürgünlere hayır sloganları yazılıydı. Birlikte yürüdükümüz Yunanistan Gençlik Barış Komitesi ile yol boyunca, "Kahrolsun ABD emperyalizmi, Kahrolsun Evren cuntası, Kürdistan'dan eller aşağı, Yaşasın enternasyonalist dayanışma, üsler ve NA-

TO dışarı, Dün Nikaragua'dan, yarın Şii'den ve buradan defolacak ABD" sloganlarıyla sabah saat 8'de başlayan ve akşam 19.30'da son bulan barış yürüyüşü canlı tutuldu. Sindogma'da yapılan mitingde Barış Komitesi temsilcilerinin konuşmalarından sonra ve Nağazaki'den bir barış savaşçısının getirdiği mesajın okunmasından sonra dağıldı.

Yunanistan'dan Sol Birlik taraftarları

Değerli dostlar

Sol Birlik bir yanıt olmuştur.

2- Sol Birlik'in etkisinin artırılması, nasıl bir anlayışa sahip olduğunun açıklanması, neye karşı neyi istediğinin kitlelere iletilmesi amacıyla Sol Birlik gazetesinin aksaksız çıkarılması da Sol Birlik'in önemli başarılarından biridir.

3- Sol Birlik parti, örgüt ve gruplara şu gerçeği önemli ölçüde (açıktan kabul etmeselerde) kabul ettirmiştir: Parti program ve stratejileri ayrı ayrı olan parti ve örgütlerin sorumluluk bilinciyle hareket ettikleri sürece ortak iş ve çalışmanın yapılabileceğini kanıtlanmış olmalıdır.

1- Türkiye ve Türkiye Kürdistanı sol hareketinin (Sol Birlik içindeki partilerden haric) "Sol Birlik bugün dağılacak, yarın yıkılacak. Sol Birlik içinde filan parti ayrılmalıy" düşünüyor vb" propagandalarının ve bu temelde Sol Birlik'e karşı oluşturulmaya çalışılan alternatiflerin, 2 yıllık süreden sonra, politikasıyla tanınmış, birlik özlemi ile tutuşan, demokrasinin, demokrasi isteyen tüm güçlerin birliği olmadan elde edilemeyeceğini kavrayan herkesin, özlem, istem ve beklentilerine

ILO toplantısında Türkiye hakkında bağlayıcı kararlar alındı

Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO)'nun 73. dönem toplantısında, imzalayıp uygulamakla yükümlü olduğu sözleşme ve ilkelere uymadığı, verdiği sözleri yerine getirmediği gerekçesiyle Türkiye yoğun eleştirilere hedef oldu.

Eleştirilerin ağırlık noktası Türkiye'deki sendikal hakların kısıtlı olmasının yanı sıra Türk hükümetinin sendikal haklar konusundaki samimi yetisiz tutumuydu.

ILO tarafından 12 Eylül sonrası sendikal hak ve özgürlüklerde yapılan kısıtlamalar ve 1982 Anayasasında yer alan bazı hükümlerin ILO'nun ilkelerine ters düşmesi nedeniyle Türkiye ilk defa 1984 yılında "liste" alındı. Ancak geçen yıl Özal hükümetinin ILO'ya verdiği sendikal hak ve özgürlüklerdeki kısıtlamaların en kısa zamanda kaldırılacağına ilişkin "taahhüt mektubu" sonucunda ILO tarafından Türk hükümetine süre verildi ve "liste"den çıkarıldı. Geçen yıl içerisinde ILO izleme komitesince yapılan incelemeler sonucunda yazılan raporlarda, Türk hükümetinin taahhütlerine uymadığı ve iş yasasındaki antidemokratik hükümleri ayıklamak için her hangi bir girişimde bulunmadığı bildirildi ve Türkiye'nin tekrar listeye alınması önerildi.

olarak "Türkiye somut taahhütlerde bulundu, bekleyelim gelecek yıl ne olur denmişti. Şimdi ise geçen yıl hata yaptığımızı anlıyoruz. Türk hükümeti güvenimizi kötüye kullandı" dedi. Daha sonra İsveç, Yunan, Fransız, Amerikan, Norveç ve Türk-İş temsilcileri söz alarak Türkiye'ye yönelik ağır eleştiriler yaptılar.

12 Eylül'den bu yana, ILO toplantılarında Türk-İş yönetimi ilk defa açık tavır alarak sendikal haklar üzerindeki kısıtlamaların kaldırılmasını savundu. Toplantıda konuşan Türk-İş temsilcisi Önder Aker "söz söylenmiş, taahhütte bulunulmuş. Hiçbir şey gerçekleşmemiştir. Yaklaşık 7 yıl geçmiş, 18'i aşkın raporda Türkiye'nin hiçbir şekilde değişmeyen durumu ele alınmıştır. Bize göre artık komitenin somut bir biçimde Türk hükümetinin verdiği sözleri yerine getirmeye hazır olup olmadığını öğrenmek zamanı gelmiştir." diyerek Türk hükümetinin tutumunu eleştirdi. Ayrıca ILO konferansında bir konuşma yapan Türk-İş Genel Başkanı Şevket Yılmaz bazı ülkelerde ekonomik, sosyal, siyasal gelişmeler gerekçe yapılarak kamu özgürlükleri ile sendikal hak ve özgürlüklerin çiğnenmekte olduğuna işaret ederek "Türki-

ye maalesef bu ülkeler arasındadır" dedi. ILO'nun böylesi bir tutumu hoşgörüsü ile karşılayıp karşılamayacağı sorusuna yanıt verilmesi gerektiğini söyleyerek "benim bu soruya vereceğim cevap hayırdır. Böyle bir tutum, böyle bir durum hoşgörüsü ile karşılanamaz. ILO, varlığını, varlık sebebini, temel ilkelerini tehdiye yönelen bu gelişme karşısında sessiz kalma yolunu seçemez" dedi.

Yılmaz, Türk hükümetinin geçen yılki ILO konferansında verdiği taahhütü hatırlatarak "Türk hükümeti ILO önünde verdiği taahhütleri yerine getirmekten ne alıkoyuştur. Bunu bilemiyoruz. Bu yıl hükümet aynı yönde yeni taahhütte bulunmuştur. Kuşkusuz artık yapılması gereken taahhüt vermek ve iyi niyet belirtmek değil, taahhütlerini ILO ana statüsü çerçevesinde hayata geçirmektir." diyen Şevket Yılmaz konuşmasını şöyle bitirdi. "Belirtmeliyim ki Türkiye'deki sendikal yasalardaki hak kısıtlamaları hukuksal bir deli gömleği biçiminde etkisini sürdürmektedir. Öylesine ki sendikaların normal şartlar altında ve her çeşit devlet müdahalesinden masun bir biçimde sürdürebilecekleri her faaliyette müdahale vardır, kontrol vardır."

DİSK Genel Başkanı Abdullah Baştürk'e, ILO'ya bağlı işçi gruplarının ve uluslararası sendikaların onur konuğu olarak toplantılara katılma çağrısı yapıldı. Türk hükümetinin geç pasaport vermesi yüzünden Abdullah Baştürk, onuruna düzenlenen kokteyle katılmadı. Hükümetin bu tutumu uluslararası sendikaların protestolarına sebep oldu. 12 Haziranda Baştürk'ün katılımıyla toplanan Avrupa İşçi Sendikaları Konfederasyonu yönetim kurulu Türkiye'ye ilişkin politikayı görüştü. Toplantıda bir konuşma yapan Baştürk "Türkiye'de bazı ayrıntılarda olumlu gelişmeler görülmekte birlikte, temelde hiçbir değişikliğin bulunmadığını, sıkıyönetimin, siyasi yasakların kalkmasında olumlu bir gelişme var gibi görünmesine rağmen, demokratik sendikal haklardaki bütün yasakların devam ettiğini, Avrupa sendikal hareketiyle karşılaştırılmayacak antidemokratik hükümlerin yürürlükte olduğunu, ILO'da Çalışma Bakanı'nın, siyasi iktidar temsilcilerinin, geleceğe yönelik bir takım sözleri yerine ciddi eylemlere geçmeleri gerektiğini, buna da rastlanmadığını" söyledi. Siyasi iktidarın "birkaç günde anayasa maddesi değiştirilmesine karşılık, sendi-

Devamı 7. sayfada

Selim YALÇIN (TKP)

GLOBAL SORUNLAR ÜZERİNE

Günümüzde gerek sosyalist ülkelerin, gerekse kapitalist ülkelerdeki bütün ilerlemelerden yana olan güçlerin önüne yeni bir görev geldi: Global sorunların üstesinden gelmek.

Global sorunlar nelerdir? 1 nolu global sorun, nükleer savaş felaketinin önlenmesidir. İnsanlık öyle bir noktaya geldi ki bir bilgisayar hatası bile yalnızca sosyalist ya da kapitalist ülkelerin değil, bütün insanlığın yokolmasına yolaçabilir. Bir başka global sorun, Türkiye gibi ülkelerin geri kalmışlığıdır. 2000 yılına gelindiğinde, dünya nüfusunun 6,35 milyarı bulacağı, bunun yüzde 95'inin gelişmekte olan ülkelerde yaşayacağı hesaplanıyor. Eğer az gelişmişlik bugünkü hızıyla artarsa, 2000 yılında açlıktan ölenlerin sayısı, İkinci Dünya Savaşında ölenlerin sayısına eşitlenecek. Başka bir global sorun, doğanın yıkıma uğraması, insanlığın kendisine gerekli olan hammaddeleri sağlayamayacak duruma gelmesi tehlikesidir. Şu anda sanayi üretimi faaliyetleri sonucu, her yıl atmosfere 145 milyon ton sülfürdioksit, 250 milyon ton toz ve 70 milyon metreküp gaz karışmakta. Yine her yıl 32 kilometre küp pis su, su kaynaklarına; 10 milyon ton petrol ve petrol artığı denizlere bulaşmakta. Görüldüğü gibi, global sorunlar, bütün insanlığı ilgilendiren, insan türünün geleceğini ne olacağını belirleyen sorunlardır.

Bu sorunlar, nereden kaynaklanmaktadır? Bu sorunlar, insan-doğa-toplum ilişkisinde kaynaklanıyor. İnsanın üretim faaliyeti doğa ile alışverişe dayandığına göre, örneğin çevre sorunları kapitalist ülkelerde olduğu gibi, sosyalist ülkelerde de görülmektedir. İkincisi, bu sorunlar toplumsal ilişkilerin biçimi ile bağlıdır. Yani, kapitalizmin, azami kâr yasasının ve sömürü çarkının sonucudur. Sosyalizmde çıkarı savaşta olan bir tek katmanın bile bulunmadığı bilinir. Nükleer savaş tehlikesinin kaynağı, emperyalizmdir. Sosyalist ülkeler, gelişmekte olan ülkelerle tam eşitlik ve karşılıklı yarar ilkesi temelinde ilişki kuruyorlar. Gelişmekte olan ülkelerin hızla geriye gitmelerinde, emperyalizmin sömürü ve talanı belirleyici bir rol oynuyor. Doğanın sorumsuzca tahribi de kapitalizmin azami kâr yasasından kaynaklanıyor. Bu ülkelerde çevre korunmasıyla ilgili olarak alınan önlemler, ya azami kâr yasasının işlemlerini engellediği içindir, ya da kamuoyunun ve toplumsal hareketlerin baskısı sonucudur.

Global sorunların nasıl üstesinden gelinecek? Sosyalist ülkeler, önlerine global sorunların üstesinden gelenebilmesi için azami faaliyet gösterme hedefini koymuş bulunuyorlar. Ancak bu sorunların çözümünde yalnızca sosyalizmin alacağı önlemler yeterli olamaz. Örneğin kapitalist ülkelerin hükümetleri nükleer felaketin önlenmesi için önlem almazlarsa ya da önlem almaya zorlanmazlarsa, yalnız ve yalnızca sosyalist ülkelerin barış ve silahsızlanma girişimleriyle barış korunamaz. Örneğin, ormanlarını kurtarmak için Demokratik Alman Cumhuriyeti ne kadar önlem alsın, eğer Federal Almanya da bu alanda önlem almaz ve komşusu ile işbirliğine gitmezse, ormanlarını kurtarması mümkün olmayacaktır. Öte yandan çevrenin korunması, az gelişmişliğin aşılması, büyük parasal kaynakları gerektiriyor. Eğer dünya çapında silahlanma harcamaları azaltılırsa, bu sorunların aşılması için büyük bir potansiyel doğacaktır.

Global sorunların keskinleşmesi, antiemperyalist mücadelenin, toplumsal ilerleme için mücadelenin genişlemesinin çok önemli bir etmenidir. Günümüzde bütün kapitalist ülkelerde, Türkiye gibi gelişmekte olan ülkelerde demokratik yığın hareketlerinin bu hareketlerin kendi aralarındaki ve öteki ülkelerdeki hareketlerle işbirliğinin önemi daha da artmıştır. Ve bütün sol güçlerin önünde yalnızca sınıfsal çelişkilerin çözülmesi için değil, aynı zamanda sınıfsal bir nedene dayanmalarına rağmen bütün insanlığı ilgilendiren global sorunların üstesinden gelinmesi için mücadele görevi duruyor.

Asgari ücret mi açlık ücreti mi?

Mayıs ayının sonlarından beri toplanmakta olan Asgari Ücret Tespit Komisyonu, sonunda işveren ve hükümet yetkililerinin istekleri doğrultusunda yeni asgari ücreti belirledi. Buna göre asgari ücret, sanayi ve hizmetler kesiminde net 49 bin lira, tarım kesiminde net 43 bin lira oldu. Asgari ücretle geçinen 700 bine yakın emekçi böylece, yine açlık ücretine mahkum edildi.

Asgari ücret, günde 3 bin 500 kalori harcaması gereken bir işçinin sözde besin için ve besin dışı harcamaları gözönüne alarak hesaplandı. Ancak, soyut olarak belirlenen besin dışı harcamalar içinde kira, yol parası, giyim-kuşam, kültürel harcamalar vb. pratik olarak yeralmamış bulunuyor. Üstelik işveren ve hükümet temsilcilerinin görüşleri doğrultusunda, bu giderler net hesaplanmasına karşılık asgari ücret brüt olarak sonuçlandırıldı. Türk-İş'in "asgari ücret net ödenmeli; işçinin eşi ve 3 çocuğu olan bir aile olarak kabulü esas alınmalı; asgari ücret her yıl saptanmalı; saptama sırasında fiyatlarda yüzde 15 oranında bir artış görüldüğünde, asgari ücret bu oranda artırılmalı" biçimindeki önerileri ise dikkate alınmadı. Söz konusu komisyonda hükümet ve Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) cephesinin 10, Türk-İş'in 5 oyu vardı.

Asgari ücretin tespitinden sonra hükümet yetkilileri yeni miktarı "büyük fedakarlıklarla saptanmış büyük bir artış" olarak sunarken, işveren yetkilileri de "gerçekçi" olarak nitelendirildi. Oysa ki, yapılan araştırmalara göre; bugünkü fiyatlarla, eşi ve 3 çocuğu ile birlikte bir işçinin eline, en az ücret olarak 212 bin 924 lira 40 kuruş geçmesi halinde insanca yaşayabilecektir. Yine, Türk-İş'in bir araştırmasına göre, asgari ücret son 8 yılda 13,2 kat, fiyatlar ise 21,2 kat artmıştır. Bu ise gerçek asgari ücretin 8 yılda yüzde 38 gerilemesi demektir.

"Hazreti Ömer adaleti dağıtıyor" diyen Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Mükerrrem Taşçıoğlu ise başka şeyler söylüyor. Zaten asgari ücretle geçinen işçinin sayısının çok düşük olduğunu söyleyen Taşçıoğlu, "asgari ücretle geçinenlerin büyük bölümü kapıcılardır. Bunların çoğu da Sivas'

lıdır. Ben de Sivaslıyım. Çalışma Bakanlığına beni boşuna getirmediler. Kapıcı ve tellakların çoğu da Sivaslıdır" diyor. Taşçıoğlu asgari ücret konusunda boşuna gürültü çıkarıldığı iddiasındadır. Aynı Taşçıoğlu, daha önce de, asgari ücret saptama çalışmalarını "koyun pazarlığı" olarak nitelendirmişti. Bir avuç kişinin milyarlarla oynadığı bir ülkede, 700 bine yakın emekçiyi ailesi ile birlikte açlığa iten, yeni asgari ücrete mahkum eden Özal politikası işte bu sözlerle ifade ediliyor.

Diğer yandan asgari ücret düşük tutularak, asgari ücretle geçinenler açlığa mahkum edilmesi yanında, ortalama ücretin ve toplu sözleşme görüşmelerindeki ücret artışlarının düşük tutulmasının da yolu açılıyor. 1978 yılında ortalama ücret asgari ücretin yaklaşık iki katı iken, son asgari ücretin saptandığı 1985 yılında bu oran, 41 bin lira asgari ücrete karşılık 52 bin lira ortalama ücret düzeyine kadar düşmüştür. İşverenler ve hükümet, asgari ücreti düşük tutarak, tüm işçi ve emekçileri daha düşük ücretlere mahkum ediyorlar.

Kuşkusuz asgari ücretin, Türk-İş'in ILO ölçülerinde öne sürdüğü ve işçilerin insanca bir yaşam sürdürebilmesine yetecek düzeyde saptanması beklenmiyordu. Asgari ücret tartışmaları, Özal hükümetinin, ülkeyi uluslararası tekeller ve yerli işbirlikçileri için "ucuz işgücü cenneti", emekçiler için açlık ve sefalet yaşamına çevirdiğini bir kez daha gösterdi.

Yeni asgari ücreti sendikalar ve muhalefet partileri yoğun tepki göstererek karşıladılar. Bir grup işçi de İstanbul'da Büyük Postahane'den çektikleri telgraflarda, "49 bin lira asgari ücretle geçinme olanağı yoktur. İşçi ve emekçilere insanca yaşama koşullarını sağlayamayacak böyle bir ücreti layık görenleri protesto ediyoruz" dediler.

İşçilere, emekçilere kemer sıkırmaya yaranan, daha az ücret, daha fazla sömürü he. defleyen Özal politikası sürdürülür, emekçilerin gelirlerindeki düşüş ancak çetin mücadelelerle önlenilebilir.

11 Haziran günü yapılan uygulama (aplikasyon) komitesi toplantısında Türkiye'nin tekrar listeye alınması ve Türk hükümetinin 16 Haziranda yapılacak komite toplantısında savunma yapması kararlaştırıldı.

Komite toplantısında 80 ülkeden 11 milyon işçi, 250 sendikal kuruluşu kapsayan Uluslararası Genel İşçiler Sendikası Genel Sekreteri Hang Engelbert söz alarak, "bir sürü mektup var. Hepsi boş. Türk hükümeti üçlü toplantılar düzenleyeceğine söz verdi. Şimdiye kadar bir şey olmadı. En azından Türk-İş'in yürüyüşü engellenemeyebilir. AET ve ILO'ya zamanla her türlü kuralı kabul edeceğiz diyor. Olmaz. Şimdi kabul etmek zorunda." dedi. Engelbert ILO toplantısında ayrıca Türk hükümetinin iddialarının aksine Türkiye'de sosyal ve siyasal hayatta demokratikleşme yolunda hiçbir gelişme olmadığını belirterek "Türkiye'de demokrasi adına ne sağlanmışsa, bu, demokratik güçlerin bedel ödeyerek verdikleri mücadelenin sonucudur. Türk hükümetinin olumlu katkısı söz konusu değildir. Türk hükümetinin sendikal özgürlükleri komitesine, iş yasalarının ILO normlarını ihlal eden hükümlerini kaldıracağı yolundaki sözleri güvenilir değildir" şeklinde sözlerine devam etti.

Uygulama Komitesi'nin üyeleri Türk hükümetinin geçen yıl niyet mektubu üzerine kendisine gösterilen güveni kötüye kullandığını ifade ettiler. İşçi grubu başkanı Belçika delegesi Houthuys söz

—ASGARI ÜCRET TESPİT EDİLİYOR—

Emniyet Genel Müdürü'ne göre işkenceciler iyi niyetle çalışıyor! Bedük işkenceyi teşvik ediyor

İşkenceye, diğer kötü, insanlık dışı ya da onur kırıcı muamele ya da cezaya karşı BM sözleşmesi Haziran ayı sonunda yeterli imza desteğini sağlayarak yürürlüğe girdi. Anlaşma yalnızca bu kapsamdaki eylemlerin son bulmasını talep etmekle kalmıyor, işkencecilerin

yargılanmasını, işkence iddialarının araştırılmasını ve işkence kurbanlarının kayıplarının karşılanmasını öngörüyor.

Tahmin edileceği gibi Evren-Özal iktidarı bu anlaşmanın altına imza koymadı. Türkiye'de işkence yoktu ki, işkenceyle mücadele söz-

konusu olsun! Emniyet Genel Müdürü Saffet Arkan Bedük daha bir kaç hafta önce yaptığı açıklamada "emniyet teşkilatında sistemli bir işkence uygulamasının kesinlikle olmadığını" söylüyor, "işkence insanlık dışı bir olaydır" diyordu. Üstelik Bedük bu işkence iddialarını hiç anlamıyordu. Öyle ya, "bir defa polis insanın hak ve hürriyetleri için çalışan bir kişidir. Tutup da insan haklarını çiğneyecek şekilde davranışta bulunur mu?" İşkence olaylarının artık örtbas edilemez boyutlarda ortaya çıkmasıyla, göstermelik de olsa az sayıda polisin yargı önüne çıkarılması ve bunların kimilerinin mahkum edilmesi bile Bedük'ün gözünde onların suçlu olduğu anlamına gelmiyordu. Emniyet Genel Müdürü'ne göre işkenceci oldukları resmen tescil edilen bu polisler "sorgunun getirdiği hava içerisinde" anlık ve münferit kötü davranışta bulunmuşlardır, ama "onların iyi niyetle çalıştıklarına" da inanmak gerekir. Geçtiğimiz aylarda kamuoyunda geniş yankılar uyandıran işkenceci polisin itiraflarını kabul etmedikle-

rini belirten Bedük'e göre "Bunlar Şili'de uygulanan metodları yazan 1970'lerdeki bir Amerikan gazetesinden alınmıştır". Sonuçta, bu kadar işkence duyurusunun yapılmasının nedenini ise Bedük "sırf polisi suçlamak için yapıyorlar, kasten yapıyorlar" diye açıklamaktadır ve bunun için de cezaevindeki sanıkların kendi vücutlarında işkence izleri yarattıklarını söylemektedir!

Hükümetin atadığı, işkencelerle, cezaevlerindeki durumla ilgili araştırma komisyonunun başkanının "Akdeniz insanlarının sıcakkanlılığı"na bağlı olduğu işkencenin bu kez, polisin en tepedeki sorumlusu tarafından bu şekilde tanımlanması Türkiye'de insan haklarının, en başta da yaşama hakkının ne denli tehdit altında olduğunu çarpıcı bir göstergesidir. İnsan Hakları Derneği'nin açıklamalarına göre 12 Eylül sonrası gözaltına alınan 240 bin dolayında insanın büyük bir bölümünün işkenceden geçtiği mahkeme tutanaklarına geçmiştir. Aynı şekilde gözetim altında, hapiste, sorguda öldüğü saptanabi-

len 170 kişinin ölüm nedeni de işkencedir. Bedük'ün açıklamaları konusunda bir demec veren İnsan Hakları Derneği Başkanı Avukat Nevzat Helvacı, Bedük'ün sözlerinin "gerçeği yansıtmadığını" söyledi ve "Genel Müdürün açıklamaları, işkenceyi özendirmek gibi onaylanması olanaksız sonuçlar doğurabilir" dedi.

Türkiye'de işkencenin sorgulamanın ayrılmaz bir parçası olarak sistemli bir biçimde yapıldığı, dahası rejimin siyasi muhaliflerini ortadan kaldırmanın yöntemi olarak işkenceye başvurulduğu, işkence aletlerinin devlete demirbaş kayıtlı olduğu ve sorgulamanın yapıldığı her yerde bir işkence odasının hazır bulunduğu, şimdilerde ise ıssız arazide işbaşı yapan seyyar işkence ekiplerinin belirdiği mahkemelere yapılan sayısız duyurulardan, günlük basında yer alan sayısız örneklerle artık herkesçe biliniyor.

Dünya kamuoyunda da insan hakları ihlali ve işkence suçlamalarına en fazla muhatap olan ülkelerden biri Türkiye. "Demokrasiye dönüş" maskesiyle uluslara-

rası platformlarda içinde bulunduğu tecrit durumunda kurtulmaya çalışan rejim sürekli olarak karşısında insan hakları ve işkence sorununu buluyor.

İnsan hakları konusunda incelemeler yapmak üzere Türkiye'ye gelen Amerikan "Helsinki İzleme Komitesi" başkanı J.Laber ve komitenin danışmanı avukat L.Whitman, yaptıkları açıklamada işkenceye ilişkin olarak şunları söylediler: "Yaptığımız görüşmelerden, çok yakın zamanda, değişik kişilere, aynı yerde, aynı binada, aynı katta, aynı odada ve hatta aynı aletlerle işkence yapıldığı ortaya çıktı. Türk hükümetinin bunları 'istisnai vakalar' olarak değerlendirmesine rağmen, İstanbul gibi büyük kentlerde bile işkencenin pek de 'istisnai' olmayan bir biçimde devam ettiğini anladık."

İnsanlık suçu işkenceye karşı mücadele, diktatörlüğe karşı mücadelenin önde gelen görevlerindedir. Rejimin işkenceden elini yıkmasına fırsat verilmemeli, tüm işkence sorumluları, başta cunta şefleri olmak üzere yaptıklarının hesabını vermelidirler.

H.ŞERİF (TSİP)

"HÜKÜMETİN SİYASİLEŞMESİ"

TÜSİAD ve ISO'da örgütlü Türkiye'nin en büyük sanayici ve işadamları, toplumun bugünkü gündeminden hoşnut olmadıklarını dile getiriyorlar. Toplumun gündeminde olup da büyük tekelleri kuşkulandıran konular ise belli. Referandum, siyasi yasakların kaldırılması, erken seçim, sendikal haklar, kitlelerin yavaş yavaş politikaya yeniden ısınmaya başlamaları vb. gibi.

Toplumun gündemi bu olunca, hükümetin bunun dışında kalması, bu konularla ilgilenmemesi beklenebilir mi? Nitekim Özal, bütün bu konularda kendi tavrını koymakta, partisiyle birlikte strateji ve taktikler geliştirmekte, erken seçim hesapları yapmakta ve önümüzdeki seçimleri de kazanabilmek için bir takım "tedbirler" planlamaktadır. İşadamlarını rahatsız eden de budur. Özal'ın "seçim kazanma endişesiyle" kısmi bir kemerleri gevsetme politikası gütmesinden, bunun da 12 Eylül'le birlikte kotalı ve bugüne kadar, her hangi bir "seçim endişesi" olmaksızın kolayca yürütülmüş sömürü kalıplarını aşındırabileceğinden korkuyorlar.

ISO başkanı Gezgin, endişelerini şu çarpıcı sözlerle gayet güzel özetliyor: "Bürokrat-teknokrat ağırlıklı olarak işe başlayan Özal hükümeti, yönetime ilk geldiğinde tek kale maç oynayan futbol takımı gibi ekonomiye öncelik veriyordu. Sanki şimdi o hükümet gitti ve yerine siyasete ağırlık veren bir başkası geldi." (Cumhuriyet, 19 Haziran).

Hükümetin "siyasileşmesi" gibi bir olgudan söz etmek nasıl mümkün olabilir ki? Hükümet denilen şey, kelimenin gerçek anlamında zaten ülkedeki en siyasi özlü kurum değilse, başka kimdir ki? İşte Türkiye'deki tekelleri sınıf egemenliği ve 12 Eylül gerçeği budur, ANAP denilen şey de budur. Kendi hükümetlerinin dahi siyasetle ilgilenmesine tahammül edemeyen, bundan endişe duyan tekelleri sınıf egemenliğinin, halkın topyekün politikaya katılmasından, işçilerin, memurların, köylülerin, gençlerin, sendikaların, kadınların ve hatta politikacıların politika yapmalarından nasıl korku duyacağı, politikayı engellemek için neleri göze almayacağı burada açıkça anlaşılabilir. Rejimin karakterinin anlaşılmasında bu yaklaşım anahtar niteliğindedir.

"Politikadan" ve Özal'ın bu "çamura" bulaşmasından(!) niye korkuyor işadamları? Bu sorunun cevabı da nettir. İşadamları politikadan değil, politikanın çeşitlenmesinden, 12 Eylül'den bu yana işlemiş ve böylece onlara büyük sömürü imkanları sağlamış "tek sesli siyasetin" bozulmasından korkmaktadırlar. Hükümetler, şimdiki kadar, sadece tekelleri sömürü çarkının işleyiş sorunlarıyla uğraşırken, "politika" gereği işçi ücretleriyle, memur maaşlarıyla, taban fiyatlarıyla da ilgilenmeye başlarsa, "halkın oyuna" mahkum kalıp başka işlere bulaşır, yani hep tekellere vermekle yükümlü oldukları ekonomik kaynakların belli bir kesimini, geçici bir süre için bile olsa başka yerlere aktarırsa... En iyisi, devam etmekte olduğu gibi, politikanın rafta kalması, gündemin hep banka kredileri, ihracaat kolaylıkları, sanayi teşvikleri, tekelleri kâr oranları gibi konularla sınırlı kalması değil mi? Madem hükümetler politika yapacaklardı, ordu politikayı niçin üstlenmişti?

Gündeme politikanın girmesinde, tek sesli politik ortamın giderek çeşitlenmesinde Özal'ın hiç "kusuru" yoktur! Süregelen sessizliği, emekçi yığınların politik hareketlenmesi bözuyor. Grevler gündeme işçi sınıfı tarafından sokuluyor. Demokrasi sorunları, demokrasi güçlerinin çabaları sonucu tartışılıyor. YÖK'ü gençlerin kararlı eylemleri dolayısıyla tartışıyoruz. Bu süreç Özal hükümetine, 12 Eylülcü güçlere rağmen böyle gelişiyor.

Bütün bunlar gösteriyor ki, halk yığınlarına, örgütlü emekçi sınıf güçlerine, aydınlarla politika yapma imkanı ve fırsatı rejim tarafından tanınmayacaktır. Hükümetin politiklaştığından yakınan bir burjuvazinin yığınların politika yapacağı ortama, yani demokrasiye karşı tutumu bellidir.

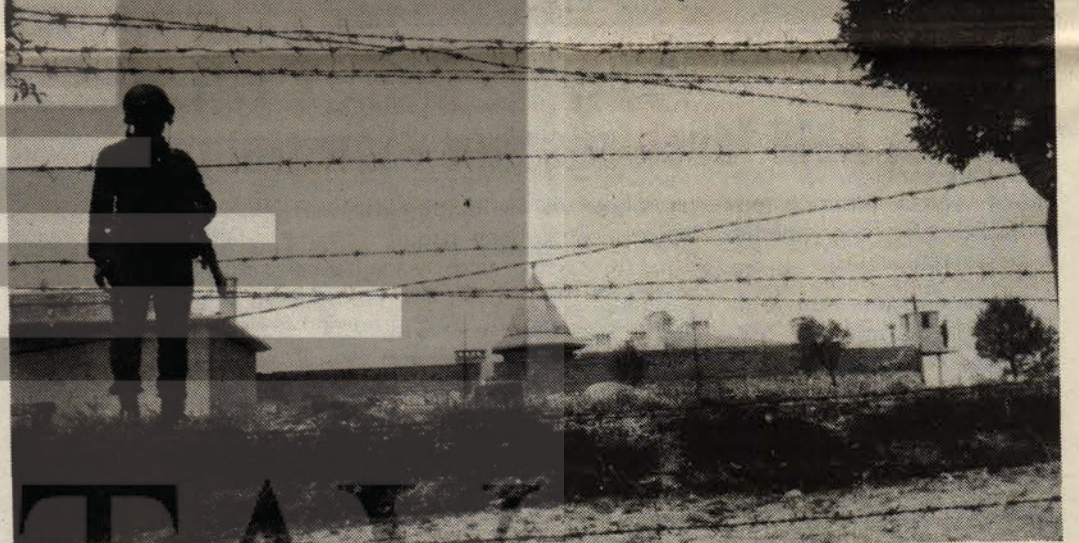
Politikleşmek, politika yapmak ve politika yapabilmenin araçlarını ve imkanlarını yaratmak, doğrudan politika yapmaya niyetli olanlara düşmektedir. Türkiye'de bütün sorun, rejime karşı politika yapmak, politikayı yığınlara yaymak, Türkiye'nin siyasal gündemini çeşitlendirmek, zenginleştirmek noktasında düşümleniyor. Politikadan, vebadan korkar gibi korkan "ekonomik çıkarları" geri letmenin, politika yapmaktan başka yolu kalmamıştır.

Cezaevlerinde baskılar sürüyor

İddialara göre Türkiye'de 'demokratikleşme' ilerliyor. Baskılar azalıyor, insan haklarına saygı artıyor. Özal hükümeti özellikle de uluslararası kamuoyuna karşı gelişmeyi böyle göstermek istiyor. Bu; na karşı ve bunu yalanlayan birçok örnek verilebilir, ama sadece cezaevleri örneği yeterli olacaktır.

Türkiye ve Kürdistan cezaevlerindeki yoğun baskı ve işkencede görünürde bir azalma vardır. Artık cezaevlerinde öldürülenlerin adları sık sık kamuoyuna yansımaktadır. Bunun yerini daha yavaş, sistemli bir ezme, yıldırma ve yavaş yavaş yoketme politikası almıştır. Önceden hızla ölüme sürüklenmeye çalışılan tutuklu ve hükümlüler, şimdi yavaş yavaş aynı amaca doğru götürülmek istenmektedir.

Tüm cezaevlerinde, özellikle de ilerici politik hükümlüler için yapılmış özel cezaevlerinde beslenme koşulları çok yetersizdir. Genellikle tek çeşit yemek verilmekte ve o da zorlukla yenebilmektedir. Adalet Bakanlığı bir mahkumun günlük yiyecek bedeli olarak 150 TL civarında bir harcama ayırmıştır. Bu komik rakamla doğru dürüst birşeyin yenemeyeceği açıktır. Buna ek olarak başka uygulamalar da vardır: İçme suyunun mikroplu olması, suların mazotlu akması, mutfak bacasından çıkan dumanların havalandırma yerlerine verilmesi bunlardan birkaç örnektir. Tutuklu ve hükümlü aileleri birkaç defa bu durumu kamuoyuna yansıtılmışlar. Ancak önem alınmamıştır. Cezaevlerinde sağlıklı insan kalmamış gibidir. Verem de aralarında olmak üzere bir çok hastalık yaygın durum-

dadır. Cezaevi sağlık personeli ve gerekli ilaçların temini zaten yok denilebilecek durumdadır.

Cezaevlerinde ilerici mahkumlara karşı uygulanan baskılar sürmektedir: Tek tip elbise giymeye zorlama, marş söylemeye zorlama, mektup, ziyaretçi ve havalandırma yasağı ve dayak sürmektedir.

Bir diğer baskı konusu da mahkemeye götürülürken veya başka bir cezaevine sevk edilirken yapılan insanlık dışı muameledir. Basında bu konuda çıkan açıklamalar tüyler ürperticidir. Küçük bir cezaevi arabasının içine çok kişi birbirlerine ikiye ikiye kelepçelenerek doldurulmaktadır. Sonra tüm bu kişiler sevk zinciri denilen kalın bir zincirle birbirlerine bağlanmaktadır. Bu örneği sık sık yaşamış olan bir mahkum durumu, "Kunta Kinte örneğinde olduğu gibi kölelerin bağlanıp sevk edilmesine" benzetmektedir. Sevk zinciriyle bağlı insanlar kendi başlarına bir hareket yapamazlar, hep birlikte aynı hareketi

yapıyor olmak gerekir. Uzun yolculuklarda en doğal ihtiyaçların bile giderilebilmesi mümkün değildir. Bu uygulamaya gerekçe olarak güvenlik gösterilmektedir. Olayın güvenlikle hiçbir ilişkisi yoktur. Maksat kaçmayı önlemekse bunun için sevk zinciri gibi mahkemeye gidişlerinde ve başka cezaevlerine nakledilişlerinde aşağılamaktır. Ayrıca bir kaza durumunda arabanın içindekilerin hiçbir kurtuluş şansları yoktur ve zaman zaman da ciddi yaralanmalar olabilmektedir.

Çeşitli cezaevlerinin yöneticileri kendilerinin de bu durumdan rahatsız olduklarını, ancak konunun tümüyle jandarmayla ilgili olduğunu ve kendilerine bağlı olmadığını açıklamışlardır. Sevk zinciri jandarmanın kendi uygulamasıdır ve emirin nereden geldiğini de uzun boylu düşünmeye gerek yoktur.

İnsan Hakları Derneği, cezaevlerindeki baskıları ve insanlık onuruna yakışmayan

uygulamaları içeren bir açıklama yapmıştır. Uluslararası Af Örgütü, ülkedeki politik tutuklu ve hükümlüler için geniş kapsamlı bir af çıkartılması için başvuruda bulunmuştur. Evren-Özal rejimi bir yandan 'demokrasiye' doğru gidildiğini iddia ederken, bu başvuruları da sürekli olarak geçiştirmektedir. Ülke içinde ve ülke dışındaki kamuoyunun baskısı arttığında göstermelik bazı önlemler alınmakta sonra ise eski uygulama devam etmektedir.

Nevzat Çelik'e yapılan uygulama bu durumun bir göstergesidir. Şiir kitabı ödül kazanan Nevzat Çelik'e, 'yönetimin istediği gibi şiir yazmadığından dolayı' mektup yasağı konmuştur. Nevzat Çelik bunu protesto için açlık grevine gitmiştir. Cezaevi yönetimi baskıları sonucu Çelik'in taleplerini kabul etmiştir. Ancak sonradan açıkladığına göre mektupları yine verilmeye başlanmıştır.

Cezaevlerindeki terörün sona ermesi, açılır ki, bu rejimin devrilmesine doğrudan bağlıdır.

F.Almanya İşçi Sendikaları Birliği DGB'nin 18 Haziran'da Köln'de düzenlediği "Türkiye'de Sendikal Özgürlükler ve DISK'le Dayanışma" toplantısına 7 bine yakın ilerci, yurtsever insan katıldı.

Oldukça coşkulu geçen bu toplantıya, DGB Merkez Yürütme Kurulu üyesi bayan Linse Burisis, Avrupa Sendikalar Konfederasyonu Politik sekreterlerinden Fritz Rath konuk konuşmacı olarak katılırken, DGB ve aynı zamanda Avrupa Sendikalar Konfederasyonu Genel Başkanı Ernst Breit ve çok sayıda işçi kuruluşu ve demokratik örgüt, birer mesaj göndererek, DISK'le dayanışma içinde olduklarını gösterdiler.

DISK'in yurtdışında bulunan yöneticilerinin önemli bir bölümünün hazır bulunduğu bu toplantıda bir ko-

nuşma yapan DISK Genel Başkanı Abdullah Baştürk, 12 Eylül yönetiminin işçi, sendika ve demokrasi düşmanlığını anlatırken şunları söyledi: "12 Eylül 1980'le birlikte demokrasinin bir ögesi olarak çağdaş sendikal işlevini yerine getirmeye çalışan DISK, haksız olarak safdışı edilmek istenmiştir... Türkiye, yakın tarihimizin en derin bunalımını yaşamaktadır. Sendikal hak ve özgürlükleri iyice kısıtlanan işçiler, kötü çalışma ve yaşam koşullarına terk edilmiştir. Türkiye ikili anlaşmalarla özellikle nükleer savaşın ilk hedefi durumuna sokulmuştur... Kitlelerin politikadan

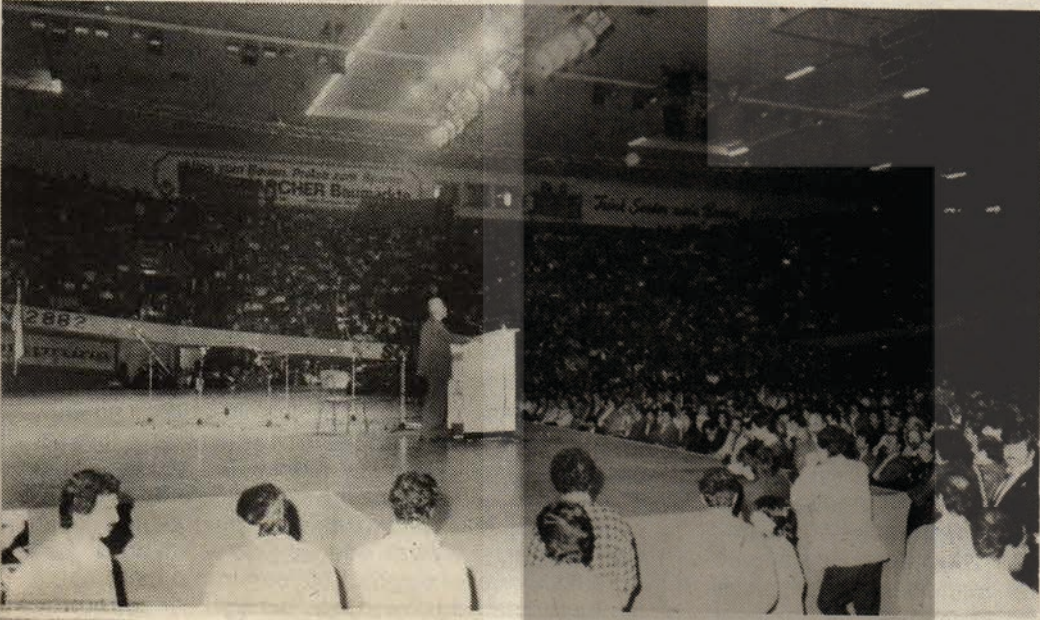
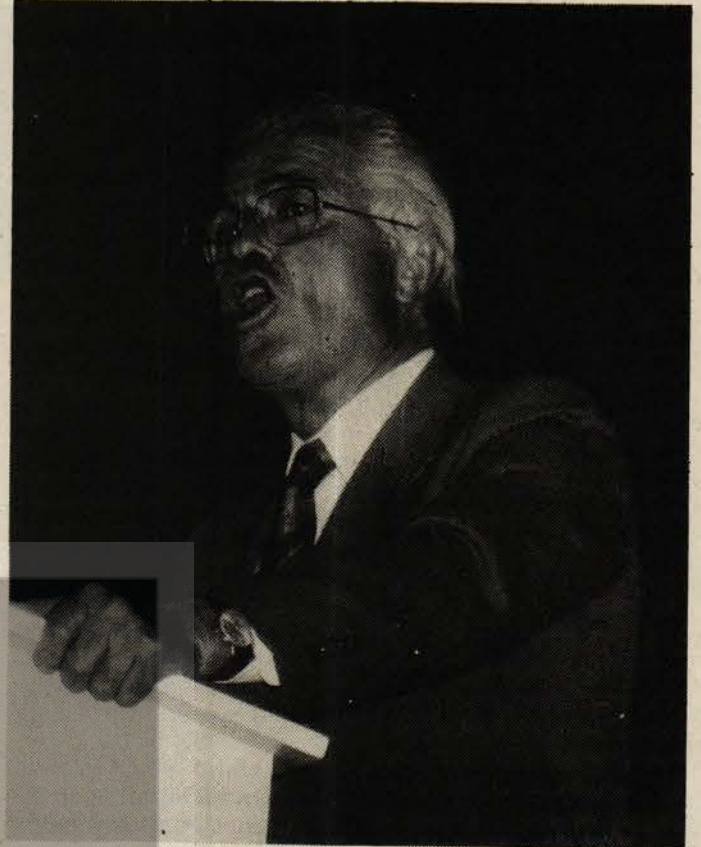
uzaklaştırılması çabası, 1980 sonrasında dipçik ve panzerle sağlanmaya çalışılmıştır."

Konuşması sık sık "DISK'e Özgürlük", "Faşizme Karşı Omuzomuz" sloganlarıyla kesilen Abdullah Baştürk demokrasiye geçildiği yolundaki sözlerin tam bir aldatmaca olduğunu, Türkiye'de demokrasinin var olmadığını ifade ederek, şöyle devam etti: "Demokrasinin temelini oluşturan hak ve özgürlükler bir bütündür. Temel hak ve özgürlükler olmasa, sendikal hakların kullanımı söz konusu olamaz." Daha sonra Abdullah Baştürk demokra-

sinin elde edilmesinin, tüm demokrasi güçlerinin kararlı savaşıyla olanaklı olabileceğini vurguladı. Türkiye'de sendikal birliğin demokratik kitle ve sınıf sendikacılığı temelinde ve görece olarak sağlanabileceğini belirtti.

Köln'de yapılan bu toplantı, bir kez daha gösterdi ki, DISK uluslararası güçlü bir desteğe sahiptir. DISK'i DISK yapan ilkeler, yüzbinlerce işçi, emekçi tarafından savunuluyor. Bugün Türkiye ve T.Kürdistanı'nda yüzbinlerce işçi sendikal birliğin bu ilkeler temelinde gelişip güçlenmesi için aktif olarak mücadele veriyor.

DISK'in mücadele geleceğini yok etmeye, DISK etrafında oluşan güçlü dayanışmaya rağmen DISK'i kapatmaya, Evren-Özal diktatörlüğünün gücü yetmeyecek. DISK'e özgürlük sesleri, DISK üzerindeki yasağı eninde sonunda kıracaktır.

Avrupa Parlamentosu bir karış toprak ve NATO

Avrupa Parlamentosu Genel Kurulu'nun 18 Haziran tarihli oturumu Türkiye ile ilgili bir karar tasarısını kabul etti. Alınan kararda Ermeni soykırımından söz ediliyor ve Kürt halkının varlığının resmen tanınmasının isteniyor olması nedeniyle kızılca kıyamet koptu. "Dış güçler", "Bizi anlamayanlar", "Oyuna gelen Batı Avrupa" edebiyatlarının tozu dumanı arasında Evrenler, Özallar çıktılar konuşular.

"Şuna, buna verecek bir karış toprağımız yok" diyen Evren, karara tepkisini, "Karar alır iki ay sonra unutulur. 1981'de de böyle yapmışlardı. Onların kafasına vura vura sizlerle aynı hizadayız diyeceğiz." biçiminde belirtti. Özal da "Hızla artan nüfusumuzla bir süre sonra Avrupa'nın en güçlü ülkelerinden birisi olacağız. O zaman bu tür tasarıları gündeme getiremezler, getirtmeyeceğiz" türünden sözler etti. Dikkatler Avrupa Parlamentosu kararından çekilerek, "yeni haçlı seferi"ne karşı, "milletin bütünlüğü"ne, sonuç olarak tek mesaja çekildi: Bölünmeyelim!

Daha bir kaç ay önce, Avrupa Topluluğu'na tam üyelik başvurusunu Batı Avrupa kamuoyunun Türkiye'de demokrasiye geçilmiş olduğunu tescil etmesi olarak göstermeye çalışanlar, bu yönde olmadık dilleri dökenler "bu işi yalnız biz becerebildik" edasıyla ortalığa çıkanlar, şimdi gerçeklerle yüz yüze gelince tam bir ciddiyetsizlik örneği veriyorlar. Evren ve Özal'ın dış güçler edebiyatı ile gizlemeye çalıştığı Avrupa Parlamentosu ise, Avrupa Topluluğu'na katılma niyetini büyük gurültülerle dile getiren Türkiye açısından, ciddiye alınması gereken bir kurum durumunda. Avrupa Parla-

mentosu parlamenterleri, ülkelerinden seçilerek geliyor ve içlerinde komünistler de dahil her görüşten parlamenter bulunuyor.

Alman işbirlikçisi İttihat ve Terakki şeflerinin emriyle, 1915'te Osmanlı devleti sınırları içinde yaşayan 1 milyonu aşkın Ermeni barbarca öldürülmüş, yüz binlerce Ermeni doğup büyüdüğü topraklarından sürülmüş, dünyanın dört bir yanına göçetmek zorunda bırakılmıştı. Ermeni soykırımı ile ilgili karara karşı çıkan Evrenler, Özallar; şimdi, Evrenlerin, Talatların yazdığı bu kara sayfayı gizlemeye çalışıyorlar. Üstelik bu "Türkiye'nin saygınlığı" adına yapıyor. Ama bununla "Türkiye'nin saygınlığı"ni koruduklarını iddia edenler, ülkeyi ABD emperyalizminin planlarına atlama tahtası olarak sunuyorlar, ülkeyi "ucuz işgücü cenneti" olarak emperyalist odaklara peşkeş çekiyorlar. Kürt halkının varlığının inkarını anayasa maddesi haline getiriyor, işkenceyi, devlet terörünü kurumsalıyorlar. Ancak sorun gösterilmek istendiği gibi yalnızca Ermeni soykırımı sorunu da değildir. Avrupa Parlamentosu aldığı kararla, Türkiye'de demokrasiye geçilmemiş olduğunu, insan hakları ihlallerinin sürdüğünü ve Kürt halkının varlığının inkâr edildiğinin altını çizerek vurgulamış; Kıbrıs ve Ege sorunlarında Türk hükümetinin izlediği tutumun Türkiye'nin AT üyeliğinin incelenmesinin önünde engel teşkil ettiği belirtilmiştir.

Yine de, Evren, "toprak istendiği" iddiasındadır ve "bir karış bile toprak vermem" diye tutturmuştur. Evren, bu nedenle "NATO üyeliğinin gözden geçirilebileceğini" söylüyor. Kuşkusuz Evren'in sözleri NATO

yetkililerince ciddiye alınmadı, dudaklarında yalnızca bir gülümseme bıraktı. Ardından hemen Özal gerekli açıklamayı yaptı. Özal, "Türkiye'nin NATO'dan çıkması sözkonusu değildir. Bunlar dışa dönük hitaplardır. Ben de yabancılara ara sıra böyle şeyler söylüyorum." dedi. Açık ki Evren'in sözleri NATO ile ilişkilerden çok, Avrupa Parlamentosu'nun kararının özünü gizlemeye, dikkatleri başka noktalara çekmeyi hedeflemektedir.

NATO üyeliğinin Türkiye'ye nelere malolduğunu, sol, yurtsever güçler yıllardan beri ortaya koydular. NATO üyeliğinin gözden geçirilmesini, NATO'dan ayrılmasını savunanlar yıllardır baskı altında tutuldular. Şimdi, Sovyetler Birliği sınırındaki NATO tatbikatı bütün hızıyla sürerken yapılan bu açıklamalar hiç de inandırıcı olmuyor. Üstelik tüm bunlar Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelerin üyesi bulunduğu Varşova Anlaşması örgütünün savunmadan başka bir amacının bulunmadığını açıkladığı, NATO'nun saldırgan doktrininden vazgeçmesi istendiği günlere rastlıyor. Evren'in sözleri, ancak NATO tatbikatının "etrafa sempati yayan askerlerin turistik gezisi" olarak iddia edilmesi kadar ciddidir.

Avrupa Parlamentosu kararı, bir karış toprak, Türkiye'nin saygınlığı, NATO ilişkileri... tartışmaları arasında gerçekler bilinçlice gizlenilmeye çalışıldı. Avrupa Parlamentosu kararı bir kez daha gösterdi ki, demokrasiye geçişin yolu barış ve demokrasi güçlerinin çabalarına, yığınların gücüne bağlıdır. Gerçek sorunlar da ancak bu yolla tartışılacak, bu yolla çözülecektir.

Bern mahkemesinin kararı:

Saltık'a katil demek hakaret değil

Evet. başlıkta da görüldüğü gibi 12 Eylül kanlı rejiminin önde gelen generallerinden ve şimdiki İsviçre Büyükelçisi general eskisi Haydar Saltık'a katil demek hakaret sayılmıyor...

Haydar Saltık, MGK Genel Sekreterliği görevi sonrası, 1985 yılında İsviçre'ye Türkiye Büyükelçisi olarak atandı. Saltık'ın İsviçre'ye atanması üzerine, İsviçre'deki ilerci kamuoyu, Türkiye ve Kürdistanlı devrimci, demokrat, yurtsever güçlerle birlikte anti-Saltık komite oluşturdu. Saltık'ın istenmeyen adam ilan edilmesi için imza kampanyası açtılar ve 7 bini aşkın imza topladılar. Aynı komite, 12 Eylül'ün 5. yılını ve Saltık'ı protesto etmek için geçtiğimiz yılın 11 Eylül'ünde Türkiye'nin Bern Büyükelçiliğinin önünde bir protesto gösterisi düzenledi. Yürüyüş boyunca, Türkiye'deki diktatörlük rejimini yeren flamaların yanısıra, "Katil Saltık" imzalı pankartlar da yer alıyordu.

İsviçre polisi, bu pankartın Saltık'a hakaret olduğunu söyleyerek, yürüyüş sorumlusuna 85 İsviçre frangı ceza verdi. Yürüyüşü düzenleyen ilerci güçler, ce-

zanın haksız olduğunu söyleyerek mahkemeye başvurdular. Mahkeme, para cezasını iptal kararı verdi. Bunun üzerine, İsviçre polisi ve savcılık bir üst mahkemeye başvurdular. Bu dava Bern Kantonu İdari Mahkemesi'nin kararına kaldı.

Bern Kantonu anti-Saltık komite, mahkemeye sunduğu 61 sayfalık dosya ile Saltık'ın, MGK Genel Sekreteri ve İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı sırasınca çok sayıda insanın işkence, kötü muamele ve idam sonucu yaşamlarını yitirdiğini belgeledi.

Bern İdari Mahkemesi, 26 Mart 1987 günü verdiği kararda: "Katil Saltık ifadesinde hakaret ifadesi bulunmamaktadır. Katil Saltık ifadesi duruşma sırasında savunma tarafından ortaya konan belgelerle tekrar tekrar kanıtlanan bir gerçektir" diyordu..

İsviçre'deki yayın organlarının birçoğu, mahkemenin verdiği kararı yayınladılar.

Öte yandan İsviçre basınında çıkan yazılarda, Saltık'ın İsviçre'ye gelmesinden sonra, MHP'li faşistlerle, islamcı akımları aynı çatı altında toparlamak için yoğun çaba içine girdiği; ve yaptığı bir konuşmada "biz, yalnız islamcı değiliz. Aynı zamanda Türküz.. Bundan sonra bizim derneğimiz Türk-İslam diye adlandırılmalı" diyerek, bu çabalarını gösterdi.

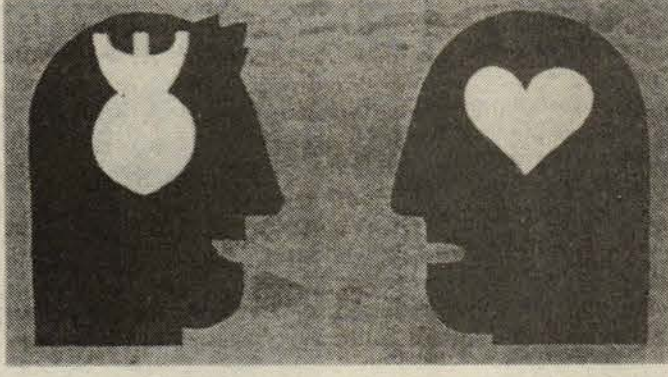
12 Eylül'ün eli kanlı generallerinden birisi olan Saltık, bu katil damgasını ömürbittir sırtında taşıyacak.. Ortakları olanlar da...

"Katil Saltık İsviçre'den defol!"

NATO: "Çifte sıfır" a zoraki evet!

NATO ülkeleri Dışişleri Bakanlarının Haziran ayı içerisinde Reykjavik'te yapılan toplantısında, Sovyetler Birliği'nin Avrupa'daki tüm orta ve daha kısa menzilli füzelerin kaldırılması önerisi prensip olarak kabul edildi. Bilindiği gibi, Sovyetler Birliği Avrupa'daki tüm orta menzilli (1000-5000 km. menzilli) ABD ve Sovyet füzelerinin önümüzdeki beş yıl içerisinde imha edilmesini ve orta menzilli füzelerle ilgili böyle bir anlaşmanın yıl sonuna kadar sonuçlandırılmasını önermişti. Yine Sovyetler Birliği Avrupa'daki orta menzilli füzeler konusunda somut adımların atılmasını sağlamak üzere yukarıda sözünü ettiğimiz öneriyi daha da genişleterek, bu konuda bir anlaşmaya varılması halinde 500-1000 km. menzilli operatif-taktik füzelerin de Çekoslovakya ve Demokratik Alman Cumhuriyeti topraklarından çekileceğini açıklamıştı. Orta ve daha kısa kapsayan bu "çifte sıfır" çözüm önerisi tüm dünyada ve özellikle Avrupa'da geniş yankı uyandırdı ve Sovyetler Birliği'nin ısrarlı ve yapıcı önerilerle sürdürdüğü barış politikası yediden yetmiş herkesin, çeşitli toplum kesimlerinin yoğun desteği ile karşılandı. Öyle ki, Sovyetler'in nükleer silahsızlanma önerilerine ve bu önerilerin Avrupa'daki orta menzilli füzelerin tümden sökülmesinde olduğu gibi çarpıcı ve hayati biçimde somutlaştırılması karşısında, ABD yönetimi ve NATO'lu müttefikleri da hi açıktan muhalefet ede-

mez hale geldiler. İşte bu koşullarda NATO ülkelerinin Reykjavik kararı nükleer silahsızlanma doğrultusunda Sovyetler Birliği'nin barış politikasını dayatmasıyla atılan olumlu bir adımdır, Avrupa topraklarında nükleer silahsızlanmanın gerçekleştirilebileceği umudu güçlenmiştir. NATO böyle bir adımı istemeyerek de olsa atmak zorunda kalmıştır, ki şimdilik prensip olarak benimsenmiş, bir başka deyişle henüz soyut planda bulunan bu kararın somutlanması süreci, Avrupa'da gerçekleşmesi mümkün en kapsamlı nükleer silahsızlanma sürecini oluşturacaktır.

Ne ki, NATO ülkelerinin Reykjavik toplantısında "çifte sıfır" çözümünün benimsenmesi yönündeki kararı bu ittifakın genel olarak silahsızlanma, hele nükleer silahsızlanma görüşmelerini bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da yokuşa sürmek üzere elinden geleni yapmaktan geri duracağı anlamına gelmiyor. Nitekim bir yandan öteden beri dört

elle sarıldıkları sözde Varşova Pakti'nin konvansiyonel üstünlüğü safsatasına ittifak üyelerini konvansiyonel harcamaları daha arttırmaya çağırarak hız verir ve buna dayandırdıkları "nükleer caydırma" propagandasını alabildiğine sürdürürken, diğer yandan prensip olarak kabul ettikleri "çifte sıfır" çözümünün somuta dökülmemesi için de her engeli oluşturmaya zaman geçirmiyorlar. Bu durumun son örnekleri arasında orta menzilli füzelerin sökülmesi çerçevesinde Avrupa topraklarında sökülmesi gereken Pershing-2'leri daha kısa menzilli füzelere dönüştürerek —ki bunların istendiği takdirde 48 saat içerisinde eski hallerine döndürülmesinin mümkün olduğu kaydedilmektedir— bunları Avrupa topraklarında muhafaza etme girişimleri; F.Almanya toprakları üzerinde bulunan 72 adet Pershing-1A füzesini "nükleer başlığı ABD" diyerek alelacele olası bir anlaşma kapsamı dışında

tutma gayretleri sayılabilir. Böylelikle B.Britanya ve Fransa gibi F.Almanya da kendi "bağımsız" nükleer gücünü hesap dışı tutulmasını gündeme getirmektedir.

Görüldüğü gibi Varşova Pakti ülkelerinin Atlantik'ten Urallar'a konvansiyonel silah ve birliklerin azaltılması önerilerini kulak ardı etmeye çalışarak konvansiyonel her imkanı daha da geliştirmeyi hedefleyen NATO emperyalistleri, diğer yandan da sözde konvansiyonel dengesizliği bahane ederek, bu "dengesizliği" nükleer silahlanmayla gidermekten söz edip nükleer silahlanmayı "haklı" göstermeye çalışıyorlar. Dünya kamuoyunun baskısıyla Sovyetler Birliği ve sosyalist ülkelerin kararlı ve sonuç almaya yönelik silahsızlanma önerileri karşısında da konvansiyonel silahlanma alanında kışkırtıcı yeni adımları gündeme getiriyorlar. Kısaca nükleer ve konvansiyonel silahlanmayı alabildiğine tırmandırmakta hiçbir fırsatı kaçırmıyorlar.

İnsanlığın sürekli bir nükleer savaş tehdidi altında tutularak ve silah tekellerinin çıkarı pahasına en temel ihtiyaçlarını ve daha iyi yaşama koşullarından yoksun bıraktığı koşullarda Avrupa'nın nükleer silahlardan arındırılması yolunda NATO ülkelerinin atmaya zorlandığı adım kuşkusuz önemli bir adımdır ancak gerçek bir kazanıma dönüştürülmesi dünya barış güçlerinin daha da yoğun çabalarını gerektirmektedir.

DÜNYA'dan...DÜNYA'dan...DÜNYA'

kısa haberler

DÜNYA'dan...DÜNYA'dan...DÜNYA'

• F.Almanya barışı hareketinin 13 Haziran'da Bonn - da düzenlediği yürüyüşe 110 bini aşkın insan katıldı. SPD, Yeşiller, DKP, DGB, VVN başta olmak üzere çok sayıda parti, örgüt, sendika ve inisiyatifin katılımı çerçevesinde bulunduğu mitingde yapılan konuşmalarda, Avrupa'da orta ve kısa menzilli silahların kaldırılmasını içeren "çifte sıfır çözüm" için somut adımların atılması, Pershing 2 ve atom başlıklı füzelerin kaldırılması talepleri dile getirildi. Mitingde, SPD Başkanı H.Johen Vogel, Yeşiller Federal Parlamento üyesi P.Kelly, DGB yönetim kurulu üyesi I.Brusis, yazar B.Engelmann birer konuşma yaptılar.

• Dimitrovcu Komünist Gençlik Birliği'nin 15. Kongresi, 25-27 Mayıs tarihleri arasında Sofya'da toplandı. 87 ülkeden 114 örgüt delegasyonu konuk olarak katıldığı kongrede 2919 delege hazır bulunuyordu. Dimitrovcu Komsomol 1. Sekreteri A.Bunjulov'un açış konuşmasında, kongreye sunulan MK raporunda ve delegelerin konuşmalarında eskimiş biçimleri eleştirilirken, gençliğin ilgi alanlarını bütünüyle kapsayan, birim örgütlerinin ve gençliğin girişimciliğini arttıran yeni çalışma ve örgütlenme biçimleri tartışıldı. Öte yandan Dimitrovcu Komsomol'un düzenlediği "Gençlik ve 21. Yüzyılın Önüne Koyduğu Mücadele Görevleri" konulu uluslararası toplantı 29-31 Mayıs tarihleri arasında Sofya'da yapıldı. 92 iki ülkede 153 örgütü temsilen 200'ü aşkın delegenin katıldığı toplantıda 19 bölgesel ve uluslararası gençlik-öğrenci örgütü temsilcileri de yer aldılar.

• Milyonlarca Güney Afrikalı genel grev yaparak ırkçı rejimin ve sıkıyönetimin uzatılmasını protesto ettiler. Genel grev, 11 yıl önce eğitim sistemini protesto eden öğrencilerden 1000 kadarının polis tarafından katledilmesinin yıldönümünde yapıldı.

• Sovyet ve Amerikalı barışseverler Leningrad'da bir gösteri yaptılar. Yaklaşık 3 bin kişinin katıldığı gösteride Avrupa'dan nükleer silahların kaldırılması, nükleer denemelerin durdurulması istendi. Gösteriden sonra bir grup gösterici 2. Dünya Savaşı sırasında kenti savunurken ölen 1000'in üzerinde Leningradlı'nın yattığı toplu mezarlığı ziyaret ederek çelenk koydular. 230 Amerikalı ve aynı sayıda Sovyet yurttaşı daha sonra Leningrad'dan Moskova'ya bir barış yürüyüşü yaptılar.

• Sovyetler Birliği'nde yapılan yerel seçimlerde 52 bin semt, köy, kent ve yöre Sovyeti için 2,3 milyon yerel yönetici seçildi. Bir çok bölgede birden fazla adayın gösterildiği seçimler öncesinde adaylar ve yerel yönetimlerin ödevleri üzerine yoğun bir demokratik tartışma yürütüldü.

• Asya ve Pasifik Ülkeleri Öğrenci Örgütleri'nin temsilcileri Mogolistan'ın başkentinde bir araya geldiler. 25 ülkeden öğrenci örgütlerinin temsilcileri, öğrencilerin bölgede barış, güvenlik ve işbirliği için mücadelesi konusunu görüştüler. Öğrenci örgütleri bölge gençliğine ve halklarına, nükleer felaketin önlenmesi için çabalarını güçlendirme çağrısında bulundular ve Sovyetler Birliği ile öteki sosyalist ülkelerin silahsızlanma önerilerini desteklediklerini açıkladılar.

• Haiti'de yapılan iki günlük genel grevden sonra Haiti Emekçileri Özel Sendikası kapatıldı. Sendikanın genel sekreteriyle öteki yöneticileri tutuklandı ve sendika merkezine el kondu. Sendikanın çağrısı ile yapılan iki günlük genel grev, ülkede artan işsizliği protesto amacıyla düzenlenmişti.

• Şili'de 12 gencin faşist Pinochet rejiminin polisi ve ordusu tarafından öldürülmesi, içinde Şili Komünist Partisi'nin de yer aldığı Şili Demokratik Halk Hareketi Örgütü ve milyonlarca Şilili tarafından çeşitli biçimlerde protesto edildi. Başkentte başkanlık sarayının önünde toplanan Şilililer cinayeti protesto ederken, emekçi mahallelerinde de polis saldırılarını durdurmak için barikatlar kuruldu. Tüm muhalefet güçleri ve katolik kilisesi katliamla ilgili soruşturma açılması istemini sürdürürken Şili gençlik örgütleri de ortak bir açıklama yaparak olayı kınadılar. Sosyalist, komünist ve hristiyan gençlik örgütlerinin yayınladıkları ortak açıklamada olay insanlığa karşı işlenmiş bir cinayet olarak değerlendiriliyor ve "barış, adalet ve özgürlük özlemlerimiz gerçekleşinceye kadar mücadelemize devam edeceğiz" deniliyor.

Öte yandan İtalya'da komünist, hristiyan demokrat, sosyalist ve cumhuriyetçi gençlik örgütleri ortak bir bildiri yayınlayarak Pinochet'in gençliğe yönelik kanlı kırımını protesto ettiler. İtalyan gençlik örgütleri dünya kamuoyunu Pinochet rejimini tecrit etmeye çağırdı.

• Fransa dışişleri bakanı Amerika'nın Basra Körfezi'nde NATO ülkelerinin silahlı güçler bulundurmasını önerisini son derece tehlikeli olarak değerlendirdi ve Fransa'nın buna katılma önerisini de kesinlikle reddetti. Fransa dışişleri bakanı parlamentoda yaptığı konuşmada, Basra Körfezi'nde silahlı güçler bulunduranın tepkiler ve karşı tepkiler doğurabileceğini ve Körfezi üçüncü ülkeler arasında çatışma bölgesine dönüştürebileceğini söyledi.

Basra Körfezinde tehlikeli gelişmeler

Basra Körfezi'ndeki gerginlik ve çatışmalar 1981 yılından bu yana sürüyor. 1981 yılında mayıs ayında Panama bandıralı bir tankerin batırılması ile başlayan çatışmalar bugüne kadar artarak sürüyor. O yıldan bu yana Irak ve İran askeri birlikleri körfezdeki tankere, öteki gemilere saldırılarını sürdürüyorlar. 1981-83 yılları arasında saldırıya uğrayan gemi sayısı 45 iken, bu sayı giderek arttı ve yalnızca 1986 yılında 105'e çıktı. Çeşitli ülkelerin gemilerinin yanı sıra Amerikan ve Sovyet gemileri de saldırıya uğradı. Geçtiğimiz ay Irak savaş uçakları bir Amerikan gemisine saldırılar. Füze saldırısı sonucu 37 Amerikalı öldü.

Birbirleriyle 7 yıldır anlamsız bir savaş sürdürmekte olan İran ve Irak'ın Körfezdeki tutumlarından birçok ülke zarar görüyor. Bu ülkelerin çoğunluğu bölgedeki sorunun barışçı yollarla çözülmesini isterken, bu yönde çaba harcarken, ABD bu durumdan elinden geldiğince yararlanmaya çalışıyor. Bölgeyi denetimi altına almak için, buradaki askeri varlığını artırmak için, Körfez'deki gemi taşımacılığının güvenliğini sağlama maskesi arkasına gizlenmeye çalışıyor.

Bölgede incelemelerde bulunan ABD li senatörler J.Glenn ve J.Warner Körfez'de gemiciliğin serbestçe yapılabilmesi ile yakından ilgilendiklerini, bunun için burada Amerikan askeri güçlerini artıracaklarını açıkladılar. Saldırı olayından sonra, Reagan yönetimi "ek önlemler" alınması kararı alarak bölgeye yeni füzeler yollamaya başladı. Uçak gemisi Saratoga'nın öncülüğündeki filo da güdümlü füzelerle donatılmış Flatley ve Virginia fırkateynleri ile yine güdümlü füzelerle donatılmış Kidd ve Preble destroyerleri bulunuyor.

ABD Körfez'de seyir özgürlüğünü sağlamak üzere "jandarmalık" yapma kararında ısrar ediyor. ABD Kongresinde tepki görmesine karşın, Körfez'de seyreden Kuveyt gemilerine ABD gemilerinin eşlik etmesi kararı alındı. New York Times gazetesi, Reagan yönetiminin Körfez'deki deniz taşımacılığını koruma planı kapsamında Awacslar kullanacağını belirtti. Gazete, yönetim yetkililerine dayandırdığı haberinde, Awacsların temmuz ayında Amerikan savaş gemileri Kuveyt tankerlerine eşlik etmeye başlamadan önce Körfez'in her köşesini kontrol altına alacağını bildirdi.

Diğer yandan, ABD Basra Körfezi'nde petrol taşıyan gemileri "korumak amacıyla" bulundurduğunu iddia ettiği Amerikan savaş gemilerinin gerek yöredeki Arap ülkelerince gerekse Batılı müttefiklerince desteklenmesini istiyor. ABD Savunma Bakanı Weinberger, NATO'lu müttefiklerinden istenen katkılara Brüksel toplantısında şu noktalarda topladı. Körfezde ek deniz gücü sağlamak, hava desteği almada işbirliği yapmak ve bu amaçla mevcut altyapıları kullanmak. Ancak NATO ülkeleri, Körfez'in NATO bölgesinin dışında olduğunu belirterek ABD'nin bu yöndeki girişimlerine onay vermiyorlar. Venedik'deki son 7'ler zirvesinden çıkan sonuç da bu yönde oldu. Körfez Konseyi ülkelerinde yaptıkları toplantıda, bölgenin çatışma alanı olmaktan çıkarılması gerektiğini savundular.

Sovyetler Birliği Dışişleri Bakan Yardımcılarından M.Vorantsov ise ABD'nin Basra Körfezi'ndeki varlığını artırma planlarına rağmen, Sovyetlerin Körfeze yeni savaş gemileri göndermeye niyetli olmadığını belirtti ve Sovyetler Birliği'nin Basra Körfezi ve Hint Okyanusunda seyir özgürlüğünün güvenceye alınması konusunda İran, Irak, Hindistan ve ilgili diğer ülkelerle temaslarda bulunduğunu ancak ABD'ye yaptıkları bu konuda görüşme önerisini yanıt alamadıklarını belirtti.

Ancak, eski Beyaz Saray danışmanlarından Z.Brzezinski'nin sözleri ABD'nin bölgeyle ilgili stratejik amaçları için çarpıcı bir örnek oluşturuyor. Körfez'in ABD çıkarları için canalıcı stratejik önemde olduğunu belirten Brzezinski, "ABD Körfez'de Batının çıkarlarını korumak için elinden geleni yapmalıdır. Aslında en idial çözüm Körfez'in bekçiliği görevini ABD ile birlikte NATO ülkelerinin üstlenmesi ve bunların Japonya tarafından finanse edilmesidir. Değilse, Batı Avrupa'daki 350 bin ABD askerinin 100 bini Körfez'e aktarılmalıdır" diyor. Yine Brzezinski ABD'nin emperyalist maceralarına ilişkin dersleri de şöyle özetliyor: "ABD Avrupa'da ya da Körfez'de Amerikan çıkarlarını tehdit edenlere kararlı bir şekilde haeket ederek gerekli yanıtları vermelidir. Vietnam'dan alınacak ders askeri girişimlerden kaçınılması değil, Amerika'nın önemli çıkarları söz konusu olduğunda -Körfez'de olduğu gibi- askeri girişimlerde bulunması gerektiğidir. (12 Haziran Cumhuriyet)

Gelişmelerin de gösterdiği gibi, ABD yönetimi Körfez'de gerginliği tırmandırmakta, jandarmalık görevini üstlenmekte ısrarlıdır. Ancak Reagan yönetiminin dışında, dünyada kamuoyu, hükümetler Körfezde gerginliğin, çatışmaların barışçı yollardan çözülmesi gerektiğini belirtiyorlar. Reagan yönetimi ise gerginlikleri tırmandırıcı, çatışma yanlı politikasıyla daha da yalnızlaşıyor.

Petrol-İş grevleri başarıyla sonuçlandı *Baştarafı 1. sayfada*

- Sendika yöneticileri ancak işverenlerden müsaade alarak işyerlerindeki sendika temsilcileri odasına girebilirler.

- İşveren işçi temsilcisinin haklı nedenler dışında işten çıkarılmayacağını bildiriyor. Ama haklı nedenin ne olduğu konusunda en ufak bir açıklama yok. İşin yorumu tamamen işverenin insafına kalmış durumda.

- Deneme süresi taslahta üç ay olarak bildiriliyor. Üstelik çeşitli nedenlerle uzatılabilecek.

- Fazla çalışma mecburiyeti anayasada olmamasına rağmen işverenin taslağında "kural olarak işçiler fazla mesaiye gelmek zorundadırlar" denerek anayasa dışı bir yükümlülük getiriliyor.

- Karmaşık bir gruplandırma sistemi getirilerek işçilerin çok büyük bir çoğunluğuna 14-17 bin lira arası brüt zam öneriliyor. Buna karşılık Petrol-İş sendikası 75 bin lira artış istiyordu.

Petrol-İş sendikası büyük bir kararlılıkla grevleri başlattı. Grevlere işçilerin aktif katılımı sağlandı. Türk-İş yönetimine grevlerin desteklenmesi ve birlikte eylem yapılması önerisi götürüldü. Bu önerinin sonucunda gerçekleşen eylemlerden biri olan İzmit mitingi işçi sınıfının kararlılığının bir göstergesi oldu.

Ağaç-İş, BANKS, BASS, Basın-İş, Basisen, Belediye-İş Çimse-İş, Denizciler Sendikası, Deri-İş, Harb-İş, Hava-İş, Kristal-İş, Petrol-İş, Tek Gıda İş., Teksif, Toleyis, Yol-İş ve Otomobil-İş yöneticileri ortak bir toplantı yaparak Petrol-İş grevlerinin desteklenmesi kararını aldılar. Dayanışma ve maddi destek için çeşitli eylem biçimleri saptayan sendikaların yaptığı açıklamada "grevcilerin haklı istemlerini

kabul etmeyerek bayramların huzursuz geçmesine neden olanları kınar, tüm grevcilerimizin ve ailelerinin bayramlarını kutlarız" denildi.

Grevdeki Biksan işyerine kablo üreten KAVEL fabrikasının işçileri fazla mesaiye keserek greve rağmen üretimi sürdürmeye çalışan çalışan Biksan işvereni ağır bir darbe indirdiler. Grevci işçilerin birbirlerini ziyaretleri, yapılan kapalı salon dayanışma toplantıları grevci işçilerin canlılığının göstergeleriydi.

İşverenler grevi kırabilmek için bütün çabalarını gösterdiler. Yasalar gereği grev ve lokavt dışı kalan personeli üretime dönük olarak çalıştırmaktan, grevci işçilerin evlerine mektup yazmaya, tek tek ev ziyaretleri yaparak, bu ev ziyaretlerinde zaman zaman tehdit ederek, zaman zaman da yumuşak davranarak grevleri kırmaya çalıştılar.

İşçilerin Türkay kibrit fabrikası önünde grev gözcülerinin zorunlu ihtiyaçlarını karşılamak için geçici olarak kurdukları tuvalet bile dava konusu oldu. Sarıyer Cumhuriyet Savcısı yardımcısı iddianamesinde bunun tuvalet adı altında konulduğu iddia edilmiş ise de, asıl maksadın grev gözcülerinin soğuktan korunması için bir baraka mahiyetinde olduğunu öne sürdü. Başta sendika başkanı Cevdet Selvi olmak üzere Merkez Yürütme Kurulu üyelerinin 6 aya kadar hapsini istedi.

Böylelikle dünyadaki grev kırıcılığının tarihine yeni önemli bir "katki" daha yapılmış olundu.

İşçilerin ve sendikaların kararlı tutumu işveren cephesinde gediklerin açılması so-

nucunu getirdi. Grev süresince KİPLAS'a bağlı işverenler arasında çatlak sesler çıkmaya başladı. Bu ortam grevlerin başarı ile sonuçlanmasına zemin hazırladı. İşveren sendikasının grup sözleşmesi geri çevrilerek her işyeri için ayrı ayrı sözleşmeler imzalandı. Yüzde 60-80 arası ücret zammı ile sosyal yardımlarda yüzde 300'e varan artış sağlandı.

Sözleşme görüşmeleri ardından bir basın toplantısı düzenleyen Petrol-İş sendikası Genel Başkanı Cevdet Selvi, grup sözleşmesini deldiklerini vurgulayarak, her işyerinde ayrı ayrı sözleşme yapıldığını anlattı. Selvi Türkiye'de yüzde 40 zam alabilmek için çok büyük çabalar harcanırken, kendilerinin yüzde 80'e varan ücret artışlarıyla sosyal yardımlarda yüzde 300'e varan zamlar aldıklarını söyledi.

Alınan hakların yeterli olmadığını, bu kavranın sürecini belirten Selvi, daha sonra şöyle konuştu:

"Grevleri çok zor şartlar altında sürdürdük, bu grevlere leke getirmeye kimsenin gücü yetmeyecektir. Sözleşme ile bütün sorunları çözmek mümkün değil. Enflasyon bir cebe giren diğer cepten alıyor. Bu grevler Cumhuriyet tarihinde ilk kez 63 işyerinde birden başlatılan ve büyük mücadelelerin verildiği grevlerdir."

12 Eylül sonrası Netaş greviden sonra 2. büyük yaygın grev de başarıyla noktalanmış bulunuyor. 12 Eylül sonrası yasalarda yapılan tüm olumsuz değişikliklere rağmen, işçilerin birliği sağlanabildiği, sendikalar arası dayanışma yükselebildiği ölçüde mücadelenin başarıya ulaşması mümkün oluyor. Birlik ve dayanışma işçi sınıfı mücadelesinin başarısında temel olmakta devam ediyor.

Devlet Terörüne Yeni Gerekeç *(Baştarafı 1. sayfada)*

"mahkumsun" anlayışıyla sürmektedir. Oysaki ulusal-demokratik haklarına kavuşmak Türk halkı kadar Kürt halkının da en doğal, en temel insanlık hakkıdır.

Gelişmelerin karmaşıklığı içinde, askeri şiddet yöntemlerini, bunun ortamını savunanları, T. Kürdistanı'nda kan dökülmesini kışkırtanları, Kürt ve Türk halkları arasına kama sokmak isteyenleri geriletmek gerekiyor. Sorun politik bir sorundur ve çözümü de politik olacaktır. Her iki halkın çıkarı da sorunun adil ve demokratik bir çözüme kavuşturulmasından geçiyor.

Bu koşullarda, Pınarcık'taki kanlı olayda da görüldüğü gibi, kadın ve çocuk sivil halkı hedef alan saldırılar ve böylesi yöntemler, Kürt halkının özgürlük yolunu açıcı nitelikte olmadığı gibi, aksine Kürt halkına ve onun ulusal-demokratik mücadelesine zarar vermektedir. Ne adına, kim tarafından yapılsa yapılsın, hiçbir neden ya da gerekçe bu tür yöntemleri ve saldırıları haklı gösteremez. Böylesi eylemler, iki halkın diktatörlük rejimine karşı ortak mücadelesine

Baştarafı 1. sayfada

ren, daha birkaç yıl önce Türkiye Kürdistanı'ndaki hava alanlarının çevik kuvvetler tarafından kullanılabilmesini açıklamıştı. Ve bugün de bunun denemesini yapıyor NATO'ya bağlı askerler, çevik kuvvetler...

NATO tatbikatının Türkiye Kürdistanı'nda ve Sovyet sınırına yakın bir yerde yapılması hiç de tesadüfî bir olay değil... NATO'nun başındaki militarist, savaş yanlısı çevreler ile onların Türkiye'deki işbirlikçileri, Türkiye'yi Ortadoğu planında bir sıçrama tahtası olarak kullanmaya amaçlıyorlar. Evren-Özal çetenesinin yönetimindeki Türkiye ise, bölgede ikinci bir İsrail olmaya hazırlanıyor. Özellikle Basra Körfezi'ndeki, Irak ve İran Kürdistanı'ndaki son gelişmeler gözönüne alındığında Türkiye'nin rolü daha açık ortaya çıkıyor. Öte yandan ABD'nin NATO çerçevesinde bölgede askeri yığınak yapma planı da var. Ve ABD, bu yönde NATO ülkelerine sürekli olarak baskı unsuru olu-

ILO toplantısında Türkiye hakkında bağlayıcı kararlar alındı

Baştarafı 3. sayfada

kal hak ve özgürlüklerde ILO ilkeleri doğrultusunda hiç bir gelişme olmadığını bildirdi.

Baştürk, sendikal haklar ve DISK'in durumuna ilişkin gelişmeler hakkında kısa bir özet yaptıktan sonra "Avrupa demokrasisi standartlarına göre Türkiye, demokratik bir ülke olmaktan hala çok uzaktır" dedi.

Türk hükümeti temsilcilerinin yoğun engelleme çabalarına rağmen ILO'nun 73. Kongresine sunulan uygulama komitesi raporu Türkiye'ye yönelik ağır eleştirileri kapsıyor. Türkiye, tüm uzman ve tarafların birleştiği görüşe göre en ağır eleştirileri alan, hakkında en ağır hükümlere varılan ülkelerden biri oldu.

yarar getirmiyor. Aksine, rejim Kürt halkının varlığına kasteden girişimlerini bu sayede kamufle etmeye çalışıyor, saldırılarının sonuçlarından rejim yararlanıyor. Böylece, benzeri eylemlerden rejim şovenizmi kışkırtmak için de yararlanmak ta, bu yolla şovenizm yaygınlaştırmaktadır. Kürt halkının mücadelesi ile uluslararası planda oluşturulmaya çalışılan dayanışma hareketini zayıflatan bu tür eylemler bu alanda tecrit çemberini kırmaya çalışan rejimin işine yaramakta, uluslararası planda da Kürt halkının dostlarından yalıtılmasını getirmektedir.

Türkiye Kürdistanı'ndaki terör ve zorbalığa son verilmeli, özel polis ve asker timleri çekilmelidir. Kürt köylülerinin zorla göç ettirilmeleleri durdurulmalı, köy kuruluşu dağıtılmamalıdır. Kürt halkının varlığı, ulusal demokratik hakları tanınmalıdır. Sorun, adil ve demokratik bir çözüme kavuşturulmalıdır. Sol Birlik bu istemler için tüm ilerici, demokrat ve yurtseverleri birlikte mücadeleyi yükseltmeye çağırıyor.

T.Kürdistanı yeniden savaş planlarına sahne oluyor

Diğer taraftan bu çevreler, Kürt halkının gelişen ulusal demokratik mücadelesini engellemek; Kürt halkına gözdağı vermek, korkutmak istiyorlar. Yıllardan beridir Kürt halkı NATO silahlarıyla donatılmış Türk ordusunun baskı ve zulmü altında yaşamaya zorlanıyor.

Sovyetler Birliği'ne yönelik olanı ise, başlı başına bir savaş kışkırtıcılığından başka bir şey değil...

Son yıllarda başta ABD ve F.Almanya olmak üzere NATO ülkeleri, "askeri yardım" çerçevesinde Türkiye'deki faşist rejime alabildiğine askeri yardım yaptılar. Türk ordusu, köpeğinden, en ağır silahlarına kadar ABD ve F.Alman emperyalistleri tarafından silahlandırıldı. Bu doğrultuda Kasım 1985 tarihinde Kırıkkale'de kurulan 1 tank-topu fabrikası, Leopard tankları için top üretimine başlayacak. Mercedes (OTOMARSAN), Niğde'de "Ordu" nun askeri gereksinimlerini karşılamak için" motor yapım

fabrikası kurdu. F.Alman Krauss-Maffei ve Ercan Holding birlikte tank montajının yapımı üzerine anlaşmaya vardılar.

Türkiye Kürdistanı'ndaki NATO tatbikatı, özellikle F.Almanya'daki ilerici kamuoyunun büyük tepkilerini çekti. Yeşiller Avrupa Parlamentosu milletvekili Brigitte Heinrich, yaptığı açıklamada şöyle diyor:

"Bu NATO'nun Kürtlere karşı açtığı bir savaştır. NATO ordusu bu tatbikatla, Kürt halkına karşı sıkı bir savaşa girdiğini gösteriyor."

Bu sözlere eklenecek fazla şey yok... Ülkemizi heran ABD'nin, NATO'nun çıkarları için bir savaşa, ateşe atabilecek olan Evren-Özal rejiminden kurtulmak tüm Türkiye ve Kürdistanlı demokrasiyenin mücadelesini yükseltmelerine, ülkeye gerçek bir demokrasinin gelmesiyle mümkün olacaktır. Bunun için demokrasiden yana tüm güçler, elele vermeli, biran evvel diktatörlük rejiminden kurtulmalıdır.

Raporun bağlayıcı bulunan sonuç bölümü aynen şöyle:

"Komite, hükümet ve temsilcisi tarafından iletilen bilgiyi not etmiştir. Komite, çeşitli vesilelerle hükümet tarafından verilen sözlere rağmen, ulusal mevzuat ve uygulama ile 98 ve 111 sayılı sözleşmeler arasında süre gelmekte olan ciddi ayrıntılara (sapmalar) ilişkin kaygısını açıklamıştır."

Haziran seçimlerinin gösterdikleri

Baştarafı 1. sayfada

cimbızla seçilmiş belediyelerdir. Biz iktidar olarak kendimize moral katabilmek için beldeleri buna göre seçtik. Seçim yapılan belediyeler Turgut beyin dizaynidir." Böylece yalnız "uygun görülen" yerlerde seçime gidilmisti.

Yine de ANAP'ın hesaplarının tutması tüm devlet olanaklarının seçim bölgelerine yığılmasını gerektiriyordu. Bu da yapıldı. Para, erzak, kumaş, ayakkabı, sabun dağıtıldı. 20'ye yakın muhalefet adayı satın alındı. Muhalefet partileri birçok yerde aday çıkaramadılar. Her birimde aday çıkaran tek parti ANAP oldu.

İstanbul'da, GOP Arnavutköy'de ANAP'lı Büyükşehir Belediye başkanı Bedrettin Dalan, "ANAP'ı seçmezseniz buraya hizmet gelmez" yollu tehditte bulunurken, İzmir'de Fakir Fukara Fonu ANAP milletvekillerinin emri ve selamıyla seçmenlere para dağıttı. Ankara Pusaklar'daki seçimlerde ANAP'lı Keçiören belediyesinde çalışan 143 kişiye oy kullanıldı. İskenderun'da, Köy Hizmetleri Müdürlüğü'nden 45 işçi, 2 grayder, 12 kamyon, 4 silindir, 2 arazöz Denizciler'in 7 kilometrelik yolunu asfaltladı. 12 işçi, 5 kamyon ve 2 grayder de Karaağaç'ın yollarında çalıştı. Birçok beldede çalışmalar seçim günü de sürdü. Tüm bunlar ANAP'ın seçim-

Konite taahhütlerin çok yakın bir gelecekte gerçekleştirilmesini ve gelecek oturumunda bu yönde gelişme olduğunu bildirebilir durumda olmayı umut ettiğini açıklamıştır.

Bunun böyle olmaması takdirinde komite sözleşmelerle uygunluğu garanti etme düşüncesiyle, diğer araçlara başvurmaya zorluluğunda kalacaktır."

Güney Kore'de kitlesel gösteriler

diktatör Hwan'ı zorluyor *Baştarafı 1. sayfada*

polis gücü ile göstericilerin karşı karşıya geldiği çatışmalarda ve yüzlerce kişinin yaralandığı bu olaylarda, binlerce gösterici de tutuklandı. Tutuklananların büyük çoğunluğu işçi ve öğrencidir.

Gösterilerin tüm ülke çapına yayılması ve giderek diktatörlüğün sallanmaya başlaması üzerine, ABD emperyalizminin direktifleri ile taktik değiştirmek zorunda kalan Chun, daha önce red ettiği muhalefet liderleriyle görüşmeyi ve uzlaşmaya varmayı kabul etti. Gözaltında bulunan muhalefet liderlerinden Demokratik Birlik Partisi Başkanı Kim Doe-Yung ve tutuklu bulunan binlerce göstericinin serbest bırakılmasına evet diyen Chun, anayasanın değiştirilmesi amacıyla referandumun gidilmesine yanaşmıştır.

ABD emperyalizmine her açıdan bağımlı durumda bulunan G.Kore'de, binden fazla ABD nükleer bombası depolanmıştır. Kunsan üssünde 36 özel nükleer silah deposu yapılmaktadır. Sadece 1982-86 yıllarında 32 milyar dolarlık askeri donanım G.Kore'ye transfer edilmiş ve bu rakam 1986-89 yılları için 8 milyar aşması öngörülmüştür. Öte yandan işçi ücretlerinin oldukça düşük olduğu G.Kore'de resmi rakamlara göre, otomotiv ve imalat sanayinde çalışan bir işçinin ücreti, ABD'dekinin onda biridir. Asgari ücret sisteminin olmadığı G.Kore'de, ortalama çalışma haftası 56 saattir. Çıkarılan özel bir yasayla, yabancı şirketlerde iş uyuşmazlığının olması yasaktır. G.Kore pazarına ve ekonomisine de hakim olan yabancı tekeller, ihracat ürünlerinin yüzde 70'ini üretmektedir. Yine ihracat sanayinin yüzde 90'ı yabancı şirketlerin elinde bulunmaktadır. Tekellerin azgın talanı ve ağır silahlanma harcamalarıyla tırmanan dış borçlar, 1985 sonunda 52 milyar dolara aşmıştır. Bu ise GSMH (Gayri safi milli hasıla)nın yüzde 65'i demektir.

Yabancı tekellerin ve özellikle ABD tekellerinin bu denli ekonomik-mali, askeri, politik kısırcında bulunan G.Kore'de Chun diktatörlüğünün dize gelmesi, çiğnenen demokratik hak ve özgürlüklerin yeniden sağlanması, demokratik bir anayasanın yeniden düzenlenip referandum yoluyla uygulamaya sokulması, kısaca ABD emperyalizmine geri adımlar atılması, diktatörlük karşıtı muhalefet güçlerinin birliğine, kitle gösterilerinin kararlılığına ve devamına bağlıdır. Şu var ki, bugüne dek yaşanan olaylar, G.Kore'nin yeni gelişmelere gebe olduğunu söylemek mümkündür.

Dünya kadınlarının Moskova forumu:

Nükleer silahsız 2000 yılına doğru, Barış-Gelişme-Eşitlik İçin!

Dünya kadınlarının 1985'te dile getirdikleri tekrar biraraya gelme isteği, 23-27 Haziran tarihleri arasında Moskova'da gerçekleşti. 1985 yılı sonunda toplanan Uluslararası Demokratik Kadınlar Federasyonu (UDKF) Konseyi'nin, Moskova'da Dünya Kadınlar Kongresi'ni toplama kararı, Kongre'ye gösterilen büyük ilgiyle ne denli yerinde olduğunu gösterdi. UDKF Genel Başkanı Freda Brown'un ifade ettiği gibi, son on yıllık deneyimi göz önüne alan UDKF, bu kongreye en geniş güçleri katmaya ve diğer örgütlerin görüşlerini dikkate almaya önem verdi. Kongre hazırlık çalışmalarına, aralarında Uluslararası Kadınlar Konseyi, Uluslararası Kadınlar İttifakı, Barış ve Özgürük İçin Kadınlar, Uluslararası Aile Planlaması Federasyonu ve Sosyalist Enternasyonal Kadınları'nın da bulunduğu 17 uluslararası örgüt katıldı.

Tüm ulusal, bölgesel, uluslararası hükümet dışı örgütlere, Birleşmiş Milletler ve onun uzman örgütlerine, tüm farklı politik ve ideolojik görüş temsilcilerine açık olarak yapılan kongreye 154 ülkeden 3 bine yakın delege katıldı. Türkiye'de kadınlar kongrede 20'nin üzerinde bir delegasyonla temsil edildi. Kongreye ulusal kadın örgütlerinin yanı sıra 70 uluslararası örgüt ve Birleşmiş Milletler'e bağlı 15 kuruluşun temsilcileri katıldı.

Moskova'da yapılan Dünya Kadınlar Kongresi'nin ana belgisi, taşıdığı tarihsel önemi ifade ediyor: "Dünya Kadınlar Kongresi: Nükleer Silahsız 2000 Yılına Doğru, Barış-Eşitlik-Gelişme İçini!"

Dünya kadınlarının Moskova Forumu öncesinde UDKF, kongrenin amacını basına şöyle açıkladı: "Yaşamın ve insanlığın geleceğini bir nükleer savaş tehdidi karşısında korumak, sürekli ve kalıcı barışı sağlamak, halkların ulusal bağımsızlık, egemenlik ve gelişme, adalet ve toplumsal ilerleme

hakkını kadınların eşitliği garanti altına almak... Çağımızın bu en ivedi görevleri, tüm ilerici ve barıştan yana güçlerin, dünyadaki tüm erkek ve kadınların ısrarlı birliktelik hareketlerini gerektiriyor. Tüm kadınların 2 bin yılına nükleer silahsız, eşitlik ve toplumsal ilerleme koşullarında girebilmesi için, insanlığı kendi katkılarını sağlamaya çağırıyoruz. Sizleri barış, adalet ve saygın bir dünya yaratmak için ortak savaşımızda birleşmeye çağırıyoruz".

Büyük bir coşku içinde toplanan kongre, UDKF Genel Başkanı F.Brown'un konuşmasıyla açıldı. F.Brown konuşmasında kongrenin amacının kadınların barış, adalet ve eşitlik mücadelesine katkılarını belirtmek olduğunu söyledi. Açış konuşmasından sonra kongreye ev sahipliği yapan Sovyetler Birliği lideri, SBKP Genel Sekreteri Mikhail Gorbacov, kongreyi selamlama konuşması yaptı.

Kongreye kendisini davet ettikleri için teşekkür ederek sözlerine başlayan Gorbacov, kongrenin önüne son derece yüce bir hedefi, yeryüzünde yaşamı koruma ve adil kılma hedefini koymuş olduğunu belirtti. 2000 yılına yaklaşırken insanlığın karşı karşıya bulunduğu sorunları korkmadan ve gerçekçi bir biçimde gözden geçirmesi gerektiğini söyledi.

Gorbacov'un kongrede yaptığı konuşmasının büyük bir ilgiyle dinlenen bir bölümü de, Sovyetler Birliği'ndeki kadınların durumları üzerinde duran bölümdü. Gorbacov, yaklaşan Ekim Devrimi'nin 70. yıldönümüyle ilgili olarak, dünya üzerinde ilk kez bir devletin kadınlara eşit işe eşit ücret, eğitimde ve mesleki yaşamda fırsat eşitliği, devlet-parti yönetimine katılma gibi haklar sağlamış olduğunu hatırlattı. Sovyetler Birliği'nde kadınların ekonominin tüm alanlarında çalıştıklarını, sağlık, eğitim ve kültür alanında çalışanların çoğunluğunun kadınlar olduğunu belirten Gorbacov, bu

söylediklerinin kadın haklarıyla ilgili olarak bütün sorunların çözülmüş olduğu anlamına gelmediğini de vurguladı. Bu bağlamda Gorbacov, kimi zaman eski alışkanlıklar ve gelenekler, kimi zaman hizmet sektöründeki eksiklikler ve kimi zaman da toplumun çeşitli alanlarındaki yöneticilerin bakış açıları nedeniyle kadınlar üzerindeki baskının tümüyle ortadan kaldırılamamış olduğunu kaydederek, Sovyetler Birliği'ndeki yenilenme süreci üzerinde durdu. SBKP'nin 27. Kongresi'nden sonra her alanda oluşturulan Kadın Konseylerinin aracılığıyla geride kalan ve kapitalizme özgü olan sorunların çözümü için harekete geçildiğini hatırlattı. Kadın Konseylerinin çalışmaları hakkında bilgi verdi.

Dünya Kadınlar Kongresi'ne, içlerinde Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri'nin de bulunduğu çok sayıda mesaj geldi. BM Genel Sekreteri mesajında, kadınların dünyada barışın güvence altına alınmasına, toplumsal adalete ve gelişmeye yaptığı katkıya büyük değer biçiyor ve kadınların bu doğrultuda rollerinin görülmedik ölçüde arttığını işaret ediyordu.

Kongrenin çalışmaları komisyonlar ve tartışma merkezleri halinde sürdürüldü ve ana çalışma konuları şu 8 komisyonla toplandı: 1) Silahsızlanma ve barış için kadınlar, 2) Çalışma hayatı ve kadınlar, 3) Toplumda kadınlar, 4) Aile-çocuklar ve kadınlar, 5) Kendi kaderini tayin, bağımsızlık, ulusal kurtuluş için mücadele ile kadınların bağı, 6) Gelişme sorunları ve kadınlar, 7) Eğitim ve kadınlar, 8) Nairobi'de benimsenen "Geleceğe Yönelik Stratejilerin" uygulanmasında hükümetler dışı örgütlerin birlikte çalışmaları ve rolleri.

Görüş alışverişlerinin ağırlık noktasını, tüm kıtalarda kadınların toplumsal yaşama katılımı ve anne ve çocukların haklarının kazanılması, korunması konusu oluşturdu. Ve delegeler nükleer silahsızlanma konusu-

nu ve kadınların barış mücadelesindeki yerini tartıştılar. Kongre boyunca tartışmaların ağırlık noktasını ise kadınların ulusal kurtuluş ve bağımsızlık savaşımına katılımı, kadınların iş, aile yaşamındaki, toplumsal yaşamdaki durumlarıyla çocukların yaşamı ve mutluluğu konuları oluşturdu.

Gelişme sorunları ve kadınlar komisyonunda, kapitalist ülkelerde kadınların ve çocukların durumlarının kötüleşmesinin artan silahlanmanın doğrudan sonucu olduğu vurgulandı. Kübalı Kadınlar Federasyonu Başkanı V.Castro aynı komisyonunda yaptığı konuşmada Güney Amerika'da hüküm süren işsizliği ve eğitimin geriliğini anlattı, silahlanmaya son verildiği takdirde az gelişmiş ülkelerin yakıcı sorunlarına çözüm bulunabileceğini söyledi. Kadınların ulusal kurtuluş ve bağımsızlık savaşımındaki rolü komisyonunda ise gelişmekte olan ülkelere gelen çok sayıda konuşmacı emperyalizmi suçladılar. İz-

lediği ekonomik politikasıyla emperyalizmin bu ülkelere ağır ekonomik sorunları daha da keskinleştirdiğini belirttiler. Kadınlar ve kitle iletişim araçları komisyonunda Namıbyalı bir ana, SWAPO örgütünün temsilcisi, dünya kamuoyunu Güney Afrikalı ırkçıların terör eylemlerini kinamaya ve Namıbya kurtuluş güçleri ile dayanışmalarını güçlendirmeye çağırdı.

Bu arada düzenlenen basın toplantısında kadın hareketinin son yıllardaki gelişimine değinildi. 1981 Prag, 1985 Nairobi'de yapılan kongrelerden bu yana kadınların ve örgütlerinin dünya barışına katkılarının çok daha arttığı belirtildi.

Güney Afrikalı kadınlarla dayanışma toplantısında tüm konuşmacılar ırkçı rejimin sürdürdüğü terörü ve ırkçı rejimin pasaport veremeyerek V.Mandela'nın kongreye katılımını engellemesini kınadılar. Dünya kadınları Güney Afrikalı kadınlarla dayanışmalarını dile getirdiler.

Moskova Kongresi, gerek 2000 yılına yönelik stratejilerin, gerekse hükümetler açısından da zorlayıcı bir belge niteliğinde olan "Kadınlara karşı her türlü ayrımcılığın önlenmesi uluslararası sözleşmesi"nin yaşamda uygulanabilirliği için neler yapıldığı ve yapılabileceği konusunda çok değişik politik, ekonomik ve sosyal koşullara sahip ülkelerin deneylerini görmek, öğrenmek ve ortak tavır alıp geliştirmek açısından da önemli bir platform oldu. Kongre yeryüzünde her tür eşitsizliğin, sömürünün ve baskının ortadan kalkmasının yolunun sosyalizmden geçtiğine inanan kadınlar kadar, kadınların yaşamın her alanında eşit ve özgür olmasına inanan, bunun için mücadele eden her kişi, görüş ve örgüt temsilcisi için de eşsiz bir öğrenme ve esin kaynağı oldu.

Dünya Kadın Kongresi, dünyanın her yerindeki kadınların özgürlüğü için çalışanların güç ve işbirliğine katkıda bulundu.

İsmail Beşikçi: Yürekli bir bilimadamı

1981'de İsviçre Yazarlar Birliği'ne yazdığı bir mektuptan dolayı 10 yıl ağır hapis cezasına mahkum edilen sosyolog Dr. İsmail Beşikçi, yatmakta olduğu G.Antep cezaevinden tahliye oldu.

Yaşamının en verimli yıllarını cezaevlerinde geçirmek zorunda bırakılan Beşikçi, 1939 yılında Çorum'un İskilip kazasında doğdu. 1962 yılında Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesi'nin bitiren Beşikçi, askerliğini T.Kürdistanı'nda Bitlis'te yaptığı bir sırada, T.Kürdistanı'nın yapısı ve Kürt halkının yaşamını inceledi. Erzurum Atatürk Üniversitesinde asistan olarak çalışmaya başladıktan hemen sonra, Kürt halkının sosyal yapısını inceleyen "Göçebe Alikan Aşireti" adlı bir tez hazırlayan Beşikçi, üniversite yönetiminin, gerici çevrelerin ve egemen güçlerin dikkatini üstüne çekti. Daha sonra DDKO ve TIP'in düzenlediği "Doğu Mitingleri"ne inceleme Beşikçi, "Doğu Mitingleri" "Doğu Anadolu'nun Düzeni" adlı incelemeleri yayınlamakla egemen güçlerin hismine uğradı.

Nitekim bu incelemelerden dolayı hakkında soruşturma açıldı. Üniversitedeki görevine son verilerek göz altına alındı. Kısa bir süre sonra serbest bırakılan Beşikçi hakkında 1971 yılında açılan dava, 1972 yılında sonuçlandı. Beşikçi'ye 13 yıl ağır hapis cezası verildi. 1971'de başladığı Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesindeki görevine de son verildi. 1974 genel afıyla serbest bırakılan Beşikçi'nin yeniden üniversitedeki görevine dönmesine izin verilmedi. Ancak Beşikçi, serbest olarak onurlu ve yürekli bir bilim adamına yaraşır bir şekilde bilimsel çalışmalarını sürdürmeye devam etti. Daha sonra yazdığı "Bilim Yöntemi", "Kürt Sorunu" adlı ve diğer yapıtlarından dolayı 1979'da hakkında yeniden dava açılan Beşikçi'ye 3 yıl ceza verildi. 1981'de tahliye olan Beşikçi, yukarıda değindiğimiz mektuptan dolayı yeniden yargılandı. 10 yıl hapis cezası verildi.

Türk egemen güçleri, onların yargı organları ve gerici çevreler, Kürt sorununa eğilen Türk asıllı sosyolog Beşikçiye neden

bu denli kin kustular? Beşikçi'nin bu objektif incelemeleri, verilen ağır cezalara nasıl gerekçe olarak gösterilebildi? Bilimin yargılanması ve biçilen ağır cezalar, bir teletin sonucu olduğu muhakkaktır. Beşikçi, TC devletinin kuruluşuyla birlikte, devlet harcı haline getirilen ve Kürt halkının inkarı temelinde oluşturulan Kürt sorununu, bilimsel araştırmalarıyla ortaya koyuyor, Kürt tabusunu kırma yönünde ciddi adımlar atıyor, bu yöndeki devlet politikasının çıkmazda olduğunu gösteriyordu. Beşikçi, objektif araştırmalarıyla, Türk egemen güçleri tarafından inkar edilen tüm maddi ve kültürel değerlerine el konulan Kürt halkının kendine özgür bir dile, kültüre kısaca bir ulusun taşıyabileceği tüm ulusal özelliklere sahip olduğunu ortaya koyuyor ve gerçek bir demokrat olarak Kürt halkı üzerindeki ulusal baskıya karşı çıkıyor.

Beşikçi cezaevinde bulunduğu süre boyunca, başta Uluslararası Af Örgütü'nün, Avrupa'da çok sayıda ilerici demokratik kuruluşun, tek tek ilerici demokrat bilim adamının haklı olarak desteğini sağladı. Avusturyalı iki parlamenter tarafından Nobel Barış ödülüne aday olarak gösterildi.

Bilime, bilim adamına, bilimsel düşünceye zincir vurulamaz. Özgür düşünce ve güçlü irade karşısında zincirin fazla bir etkisi olamaz. Sosyolog Dr. İsmail Beşikçi, onurlu mücadelesiyle bunu bir kez daha gösterdi.

